

RA NGÀY CHỦ NHẬT

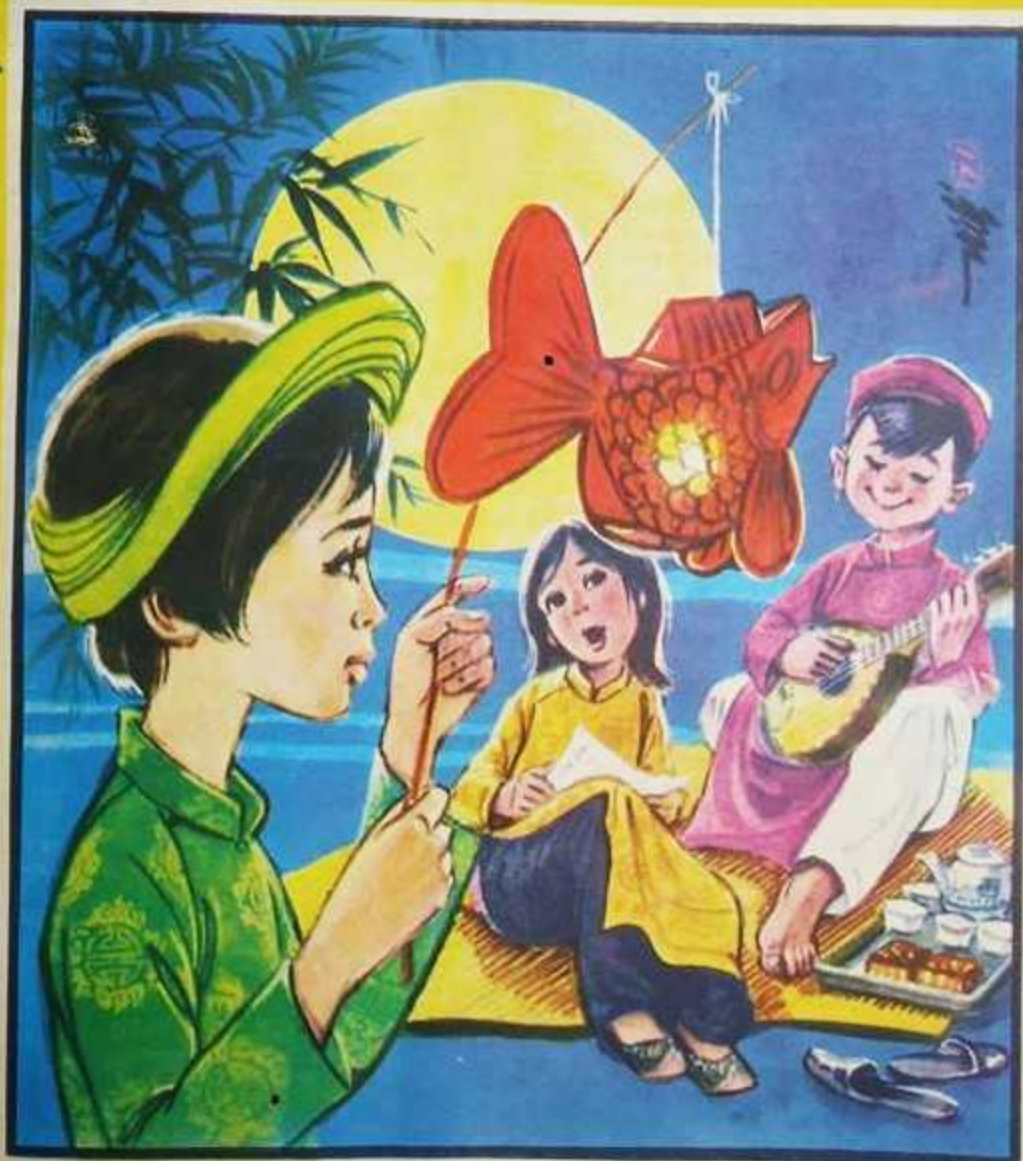
B

thiếu nhi

TUẦN BÁO CỦA THIẾU NHI VIỆT NAM

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG - Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 159 Thiếu Trĩ (Phủ Nhuần) — Saigon

7

ĐẶC BIỆT

TRUNG THU

Hộp thư

(Nhật Tien trả lời những thư đã nhận được tính đến ngày 1-7-71)

Cháu NGÔ VINH CHUƠNG (Nhà Trang) Cháu đồ Chú làm Chú phải kiếm hột hơi mới thấy. Để nghị in mục lục vào trang bìa để tính lại, vì báo chật chỗ quá, tòa soạn muốn dành để trả lời thư độc giả. Hình vẽ nhỏ nhỏ sẽ cải tiến dần dần. Máy nhận xét của cháu về bài vở đều đúng cả. Tác phẩm Đóa Hồng Gai Chú chỉ cho Máy Hồng in một kỳ chứ không bán tác quyền (Nhà xuất bản đó sẽ cải chính điều này ở cuốn kế tiếp của chú Lê tất Điều. Ho sơ xuất đầy thôi). Còn về Đ.P.K mà cháu hỏi, thì bây giờ chú đã lại cháu đấy!

Cháu TĂNG THỊ THU NGÀ.—Thư của cháu làm tòa soạn lên tinh thần và thấy mọi cố gắng đã đem lại phần nào kết quả. Chữ của cháu đẹp lắm đấy chứ, của nó bỏ còn lờm ngòm hơn thế nhiều.

Em TRẦN THANH THẾ.—Tòa soạn rất cảm động trước sự chịu khó của em đối với Thiếu Nhi. Máy nhận xét của em đều đúng cả. Về Rắn lột thì đúng như em đã thấy, hình vẽ chỉ là tượng trưng. Đã gửi em cuốn Lá Chúc Thư, em đã nhận được chưa?

Cháu MÀN LINH (Đà Nẵng) Thiếu Nhi sẽ mỗi ngày một phong phú hơn để cho cháu phải ngẩn ngơ hoài hoài, chịu không? Cháu vẽ như thế thì tương lai sẽ thành họa sĩ mất rồi. Bìa sau số 9 sẽ in hình Bướm tuyệt đẹp, lúc đó sẽ thả bướm của cháu vào mục giải trí. Đừng khóc nhiều hư mắt đấy. NT là tên thật, cháu ạ.

Em LÊ TRUNG (Biên Hòa).—TN rất cảm ơn cảm tình của em đối với T.N. Bài dự thi của em đã được ghi số 94 và 110. Còn bài thứ ba, để anh đồ lại nhé.

Một nhóm Thiếu Nhi ở ÔNG TẠ... Máy ý kiến của các cháu đều hữu ích. Tòa soạn sẽ thực hiện. Riêng mục Bưu Hoa thì cần phải có người chuyên môn phụ trách mà hiện nay Tòa soạn chưa nghĩ tới việc thực hiện mục đó. Rất cảm ơn sự góp ý của các em. Ráng cố động cho T.N nhé.

Em NGUYỄN THỊ PHỤNG (Gia Định) Gia đình Thiếu Nhi đã mở rộng đúng như em đang mong muốn đấy nhé. Bài em thu càng gọn càng tốt, vì đất nhà chật chội quá

phải không em. Tòa soạn bận bịu quá em cho khỏi việc viết thư riêng đến lúc rảnh rồi hòa nhé.

Cháu GIANG KIỀU NHỊ (Sai Gòn) số thứ tư bài dự thi, cháu có thể đồ ở trang bìa mục dự thi. Mục này có in số thứ tư, để bài, tên tác giả. Như bài của cháu mang số 90 đấy.

Em ĐOÀN XÂY CÀN (Biên Hòa) Đã nhận được bài luận của em và đã chuyển qua Tòa soạn phụ trách.

Em LƯU NGỌC THUY (Sai Gòn) Thiếu Nhi sẽ nhất định không để cho «vật đổi, sao dời». Em yên chí nhé. Đã chuyển thắc mắc của em tới anh Bình Electronic. Thư có vậy mà đã kêu là khá... dài à?

Cháu NGUYỄN ĐƯƠNG (Quảng Tín) Việc tăng trang để tăng giá báo khó thực hiện vì túi tiền các em Thiếu Nhi rất eo hẹp. Sẽ mở mục Giải Đáp mọi thắc mắc cho các em Thiếu Nhi Em bằng lòng chưa?

Cháu NGÔ MINH MẪN (Biên Hòa).—Tòa soạn rất cảm động khi đọc thư của cháu. Sẽ cố gắng mỗi mỗi để TN xứng đáng là của Thiếu Nhi V.N. Bài dự thi dù bị loại, được chọn đăng hay trúng giải đều vẫn thuộc quyền sở hữu của tác giả T. N in mỗi kỳ 25.000 số, nếu ở Biên Hòa không có là do tình trạng phát hành không đều đó thôi. Đang sửa sai để các em có báo đều.

Em KIM CHI (Phước Nhuận) Chuyên C.C.T.T. khi thuận tiện sẽ đăng. Việc tập hát các bản nhạc trên Radio khó thực hiện nhưng tòa soạn hy vọng các thầy, cô sẽ dạy cho các em vào những giờ sinh hoạt học đường. Chi ĐPK sẵn sàng đón em vào Vườn Hồng.

Cháu ĐỖ GIA HIỆP (Đà Lạt) Cháu cứ gửi sáng tác về. Mỗi tuổi có một nét đặc sắc riêng sự gì các anh chị lứa hơn.

Em THẾ VÂN (Gia Định). Bài dự thi của em mang số 57. Đề nghị đăng tên trước những bài được chọn đăng là một ý kiến hay. Sẽ thực hiện. Cảm ơn nhé.

Bé CHÂU THUY BÍCH LOAN.—Bài của bé tòa soạn đang coi, cứ viết tiếp nhé. Chúc lại bé những lời tốt đẹp như là bé đã chúc cho tòa soạn. Thân mến.

Cháu PHẠM VĂN LẬP (Mỹ Tho) Đã chuyển thắc mắc qua chú Bình. Chờ trả lời nhé.

Cháu ĐÌNH THUY MINH CHÂU (Biên Hòa) ý kiến về gương danh nhân của cháu rất đúng. Tòa soạn sẽ đăng cả những chân vật nổi

đánh của nước nhà. Mục Muốn Hồng Nghĩa Tia là của tất cả các cháu.

Cháu NGUYỄN THỊ LINH THUY (Gò Công): Bài luận tòa soạn chỉ đăng khi nào được biên chỉnh có bút phê của thầy «Đ» thì về gia đình mới vào rất rõ ràng, miễn sao thể hiện được tình yêu mến trong gia đình. Thiếu Nhi sẽ cố gắng để đem lại vui thích cho cháu mỗi mỗi.

Em ở 30 B NGUYỄN MINH CHIỂU (Phước Nhuận) Tòa soạn rất muốn em nào cũng có đủ tiền để mua T.N. Nhưng muốn giữ cho kỹ thuật in loát được mỹ thuật, nên buộc lòng không thể hạ giá báo xuống thấp hơn. Mong em thông cảm nỗi khổ tâm ấy của T.N.

Cháu NGUYỄN NHẢ UYÊN (Đà Nẵng) Thẻ lệ dự thi đã đăng trên TN số 1 và 2. Địa chỉ mỗi tác giả tòa soạn chép lại trên bì thư, nhưng nếu ghi ngay dưới bài càng tốt. Nếu thầy, cô đã đi xa thì em gửi bản chính bài luận về tòa soạn.

Em LÊ THỊ VÂN (Phước Hòa) Máy thắc mắc của em sẽ trả lời vào mục THẮC MẮC sắp mở. Người phụ trách mục Fô Mô là một giáo sư khoa học (bật mí thế thôi) Đã chèn vào một nửa thư của em qua Vườn Hồng của chi ĐPK Bút hiệu Văn Võ ngay cạnh hơi vợ văn.

Cháu GIANG VĂN QUÁ (Sai Gòn) cảm ơn cháu rất nhiều về những lời khen tặng của cháu. Tô báo sẽ như ý cháu mong mỗi nếu được phổ biến rộng rãi, tranh vui chỉ thể hiện tình «Đ» nhiều yêu mến trẻ thơ của ông Cảnh sát, chứ không có dụng ý gì khác. Tuy vậy tòa soạn cũng sẽ lưu ý hơn em nhé.

Em CHÍ LINH (Đà Lạt) Mục vui cười nên có lần nữa. Tòa soạn đang thực hiện và trông chờ các em góp thêm những nụ cười trong sáng.

Em TRẦN HÙNG (Quê Nhơn). Chữ B ở ngoài bìa chỉ phương Bắc, mũi tên là kim chỉ nam, ngụ ý tờ báo có mục đích hướng dẫn các em Thiếu Nhi trong các lần vượt giới trí và giáo dục. Gia đình T.N đã thành lập, em cứ gia nhập rồi sẽ có nhiều hoạt động kể cả văn nghệ. Mục Muốn Hồng Nghĩa Tia đang sáng tác của các em. Đã nhận được ở chữ tòa soạn đang coi. Thân mến.

Cháu PHƯƠNG THUY TÂM (Huế) Vườn Hồ lúc nào cũng mở rộng để đón các cháu. Có sáng tác gì cháu cứ gửi về, hay sẽ đăng nhé.

(còn tiếp trang bìa 3)

—thiếu nhi

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại: 20.348

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Hôm nay, ngày rằm tháng tám Âm lịch, ngày lễ Trung Thu của các em, tức là ngày Tết Nhì Đông Việt Nam.

Theo thường lệ, trong ngày Tết Nguyên Đán, người ta thường chúc tụng nhau, Phúc Đức, Giàu Sang, cùng SỐNG LÂU hôm nay, nhân dịp ngày Tết của các em, tôi xin chúc các em được hoàn toàn Mạnh Khỏe, đầy Vui Tươi, học hành mau tiến tới, và chóng lớn để giúp ích cho riêng mình, cho những người xung quanh, cho nước nhà và cho xã hội.

Ngày hôm nay, ngày Tết Trung Thu của các em, các em tự do, nô đùa thỏa thích.

Nhưng cũng có nhiều gia đình vì hoàn cảnh, tài chánh eo hẹp, không lo được chu đáo cuộc vui cho các em, nhiều phụ huynh vì đời sống quá chật vật không còn tâm trí nào để nghĩ đến các em.

Hy vọng một ngày gần đây, thanh bình trở lại trên xứ sở của chúng ta mọi người bớt lầm than, khổ cực, toàn thể Thiếu Nhi Việt Nam sẽ được hưởng một cái Tết Trung Thu vui tươi, ấm áp.

Nói đến Trung Thu, chúng ta nghĩ ngay đến bánh trái đồ chơi, những chiếc lồng đèn xinh xắn, đầy màu sắc, cuộc nô đùa ca hát của các em dưới ánh trăng trong.

Nói đến Trung Thu, không thể không nói đến Trăng- Đêm Trung Thu mà không có Trăng thì còn thú vị gì. Người ta thường cho rằng trong đêm Trung Thu, Trăng sáng tỏ hơn cả các đêm rằm khác trong năm.

Biết bao danh từ êm đẹp để gọi Mặt Trăng: Nguyệt Cầu, Nguyệt Điện, Mặt Nguyệt, Chị Nguyệt, Hằng Nga, Chị Hằng, Cưng Nga, Thỏ Bạc, Ngọc Thỏ, Cung Quảng, Cung Thiềm, Cung Trăng v.v...

Từ xưa, biết bao tao nhân mặc khách đã ngằm vịnh, ca tụng Trăng Thu với những lời văn tuyệt tác.

Nhà thơ Tân Đà đã đòi Chị Hằng đưa lên chơi Cung Trăng

Đêm Thu buồn lắm Chị Hằng ơi!
Trần thế, em nay chán nữa rồi
Cung Quế đã ai ngồi đó chưa?
Canh đa xin chị nhắc lên chơi.

Còn Hàn Mặc Tử thì say mơ Trăng tha thiết « Ràng rịt mãi cho đến ngày tận thế ». Lý Bạch mê Trăng, đến nỗi nhảy xuống hồ ôm Trăng mà chết.

Còn biết bao người từ khi có nhân loại đến nay, mơ ước được lên viếng Chị Hằng.

Đường Minh Hoàng bên Trung Hoa đã nằm mơ thấy mình du Nguyệt Điện.

Cách nay một trăm năm, nhà văn nổi tiếng của Pháp, Jules Verne, đã viết quyển « Từ Địa Cầu đến Cung Trăng » tưởng tượng cuộc hành trình đầy khoa học đến mặt trăng.

Mặt trăng nhỏ hơn trái đất chúng ta chừng năm mươi lần và cách xa chúng ta chừng 353.680 cây số ngàn. Nếu chúng ta đi bộ mỗi giờ 5 cây số, ngày đêm không nghỉ, chừng mười năm chúng ta đến tới mặt trăng.

Nhưng nay, nhờ sự tiến bộ của khoa học, phi thuyền không gian du hành Nguyệt Cầu đi và về chỉ trong vòng mấy hôm. Một ngày gần đây, chúng ta có thể thăm viếng mặt trăng dễ dàng như hiện nay chúng ta du lịch các xứ ngoài vậy.

Khoa học càng ngày càng tiến bộ. Những sự phát minh, tìm tòi chỉ trong vòng mấy mươi năm gần đây, vượt hẳn kết quả thu thập trong bao thế kỷ vừa qua.

Trong ngày tháng sắp tới đây, các em sẽ được thụ hưởng kết quả của sự tiến bộ vượt bậc của Khoa học: còn người sẽ ít bệnh tật hơn, sống lâu dài hơn, đầy đủ tiện nghi và sung sướng hơn. Nhiều chứng bệnh trước kia kể là nan y như bệnh ung thư, lần lần có thuốc trị. Bệnh hiểm nghèo cách nay trên mười năm làm chết 95% trẻ em mắc bệnh nay giảm xuống còn độ 2 đến 30%. Nhiều bệnh truyền nhiễm, nguy hiểm như dịch hạch, đậu mùa, sốt rét không, còn thấy xuất hiện ở nhiều nước.

Tương lai huy hoàng đang chờ đợi các em, chừng đó, các em sẽ thấy trăng Trung Thu càng sáng tỏ và đẹp hơn lên.

NGUYỄN HÙNG TRƯỜNG

VÌ SỰ PHÂN PHỐI BÁO CỦA NHÀ PHÁT HÀNH KHÔNG ĐỀU TRÊN TOÀN QUỐC,
NÊN RẤT NHIỀU EM ĐÃ KHÔNG MUA ĐƯỢC ĐẦY ĐỦ THIỀU NHI TỪ SỐ 1, VẬY EM
NÀO THIỀU BÁO, MUỐN MUA CHO ĐỦ BỘ HÃY TÌM TỚI:

Nhà Sách KHAI TRÍ

62 ĐẠI LỘ LÊ LỢI - SÀI GÒN

CÓ BẤY BÁN THIỀU NHI TỪ SỐ 1

ĐÈN THÁNG TÁM

Tối hôm mười ba, mẹ chúng nó hỏi:

— Tết Trung thu chúng mày thích mua gì nào?

Cả hai đứa cùng nhao nhao một lượt:

— Mẹ mua đèn. Đèn thật to cơ ý. Nhưng bố chúng nó gạt đi:

— Đèn đóm làm gì. Tao bảo chúng mày mua bánh mà nhậu còn sướng hơn.

Thằng lớn ôm lấy mái tóc óng mượt của mẹ nó:

— Không, con thích mua đèn cơ!

Thằng bé chạy lại phía bàn, « huých » bổ nó một cái:

— Ăn bánh đau bụng nghe không!

Hai bố con túm lấy nhau ở chân bàn làm cốc nước vừa mới rót xong, sinh muốn đổ. Người vợ vội dàn hòa ngay. Nàng với cái phất trần gõ lên đầu hai đứa:

— Thôi... sẽ mua cho mỗi đứa một cái đèn tàu bay thật dài.

Đoạn nàng ngoáy vào cổ bố chúng nó:

— Con bố thì thích bánh dẻo hay bánh nướng?

Cô chồm rụt lại:

— Cả hai!

— Không! Chỉ được một thôi.

— Thế em thích gì?

— Em thích bánh dẻo.

Chàng gật gù:

— Nếu vậy anh thích bánh nướng.

Vợ chàng rầy lên:

— Này thôi đi! Đây không có thêm chung với ai cả. Của anh nào anh ấy ăn, nghe không!

Chàng co thằng bé con vào lòng, hít hít cái mũi phẫn rôm ở cổ nó:

— Đây này, bố bảo. Mày mua đèn làm gì. Chung bánh với tao. Tao cho mày phần to.

Nó đáng ra:

— Không chơi với bố. Mẹ mua đèn cơ mẹ nhé! Mẹ mua cho con

đèn tàu bay dài thế này này.

Bố nó đẩy nó ra khỏi lòng:

— Tàu bay! Tàu bay thì ra cái... Chớ gì! Ba bữa thì hỏng. Phải đèn bồ lam thì không còn đâu có đèn tốt mà đẹp cả.

Người vợ cười khanh khách, nàng vừa bới tóc tìm gài trên đầu thằng bé lớn vừa nói:

— Phải đấy, bố xosy quích sang nghề làm đèn có lẽ vừa hợp lại vừa lời cơ đấy.

Mặt chàng vênh lên:

— Hợp thì không biết cỡ hợp không chứ lời thì chắc rồi. Ngày xưa anh thì làm đèn với mấy xỉ không xỉ nào ăn nổi.

Vợ chàng xoa bàn tay mềm mại vào lưng con gái rồi nhìn về phía chồng:

— Này thôi đi, đừng có róc. Có giỏi thì làm đèn cho chúng nó đi.

— Có khó gì cái ấy. Nhưng phạm đã làm đèn thì phải có dụng cụ tốt, có tốt đèn mới đẹp được, mẹ thùng chưa?

— Nào, cậu cần cái gì mà đòi tốt nào?

Chàng gật gù:

— Nứa.

Nàng đáp luôn:

— Có ngay!

— Nứa tươi cơ.

— Thì tươi chứ gì. Chạy thiếu giống.

— Hồ nấp chọn với quấy thật quánh.

— Lo gì, chạy ra hiệu một loảng là có.

— À... còn giấy hồng điều, giấy bóng kính.

— Bao nhiêu cũng có!

Đã bắt đầu cảm thấy mình bị dồn vào thế bí. Chàng vội bịa ngay:

— Thế mẹ có kèm không?

Nàng ngược lên, đôi con mắt long lanh ở dưới ánh đèn sáng:

— Kèm làm gì?

— Kèm làm... « cựa » chứ còn làm gì?

Nàng cô vẻ ngạc nhiên:

— Đèn có « cựa » à?

Chàng giờ hai tay lên trời:

— Ôi, giờ ôi! Mọi chẳng hiểu gì về đèn đêm cả. Đèn mà không có cửa thì nó khuy xuống chứ còn gì.

Bây giờ thì nàng biết được cái bổ lêu của chồng. Vì vậy nàng không thể nhìn cười được, nàng co thẳng bẻ con vào lòng cười rúc rích với nó:

— Bỏ mày là vua nói róc!

Chàng làm ra vẻ mặt khổ sở của một kẻ bị oan ức:

— Ôi kia!... mọi không tin phải không? Thế thì mọi không hiểu gì hết «sốt» cả. Đèn của tôi làm còn vẫn minh hơn sức mọi tưởng cơ. Chỉ xoay một cái chốt thì ánh sáng phát ra màu vàng, xoay một cái nữa lại màu xanh, rồi màu đỏ, màu tím... Hoa đăng mà lị.

Mắt chàng bé lớn tròn xoa lên nhìn bố nó có vẻ khâm phục:

— Bố làm thế nào mà tài thế?

Chàng cười ha hả:

— Ôi, trò trẻ ấy có khó gì. Này nhé, tao làm một cái khum như cái đèn xếp nhà, tao dán bảy màu giấy bóng khác nhau nhá, tao xoay cái chốt nhá, vậy xoay màu nào ánh sáng phát ra màu ý!

Thằng bé vỗ tay về cái phát minh của bố nó. Nhưng vợ chồng thì lại càng không nhìn cười được. Nàng gõ cái giá phát trần lên đầu bàn rồi hăm hồ:

— Đã vậy thì có kềm cho cậu đấy!

Chàng làm ra vẻ khó khăn:

— Phải thử kềm cứng cơ. Cứng mới tốt!

— Thì kềm nào chẳng là kềm. Hy sinh cho cậu cái nắp thùng rác đấy. Tha hồ cứng nhá.

Mắt Chàng ngay ra nhưng rồi vẫn phải trả lời:

— À... à... nếu vậy thì được. Mai chủ nhật, tôi làm cho xem.

Quả nhiên sáng hôm sau vợ Chàng bê về đủ thứ: ống tre, ống nứa, giấy màu và nàng xuống bếp quấy cho hán một xoong hồ.

Chàng đành phải xoay trần ra chẻ nứa. Chỉ lũ trẻ con là khoái. Chúng nó ngồi chồm chồm xem bố chúng nó làm. Nào rót nước, nào quạt, nào gõ lưng, đủ tình đủ tội mà chúng vẫn khoái. Bố chúng nó bảo:

— Tao không làm đèn tàu bay. Lạc hậu rồi. Chúng mày có thích đèn vệ tinh không? Vệ tinh mới đúng mốt.

Thằng bé hỏi:

— Vệ tinh có Zorro cười không bố?

— Có chứ! Zorro nằm ở trong nhưng lúc dán kín rồi thì không trông thấy nữa.

Nó khoái lắm, cái thú của nó làm nó đang thẳng cánh tay quạt cho bố phàn phạch. Còn thằng lớn thì cong dít lên gãi. Lưng bố nó thật là lưng thợ cấy. Nó u lên những thịt và lại nhè nhại mồm hỏi.

Nhưng cả một buổi sáng trời qua mà chàng không «gõ» được cái khung nào ra hồn cả. Mới đầu chàng định làm đèn tròn kiểu si-pút-ních. Sau khó khăn hán mới xoay sang đèn dài kiểu Apollo, lý thế mà vẫn bị méo xiêu, méo xeo. Chàng đã bắt đầu cáu rồi. Tay hán đập ruồi đen đét, miệng hán cầu nhàu đủ thứ. Chàng bắt lũ trẻ ngồi thất xa, cấm bếp xếp, cấm hỏi lời thôi, lại cấm cả... cười nữa!

— Cười làm «điếc tai» người ta. Cứ thế cho đến lúc ăn cơm trưa thì chàng gõ được hai cái khung đèn, vuông! Thằng lớn hỏi bố:

— Đèn gì kỳ thế bố?

Chàng không muốn nói khoe nữa, vội ngay:

— Đèn kiểu của tao đấy! Rồi chúng mày sẽ thấy!

Thằng bé hỏi:

— Bao giờ xong hả bố?

— Đúng sáu giờ chiều hôm nay.

Sau bữa cơm, bọn chúng nó không còn hăng hái như buổi sáng nữa. Chúng nó là rá ở bên bố nó một lát. Có quạt thì chỉ quạt chệnh mành, có gãi thì chỉ gãi hơi hơi thôi. Chúng hết tin bố rồi. Đã thế mẹ chúng nó còn khích thêm:

— Ừ! Hay đấy! Lén giấy bóng rồi thì phải biết, giống... giống...

Chàng ngừng lên:

— Giống gì?

Nàng cười khanh khách:

— Giống cái mũ thờ công!

Chàng vùng vằng đứng dậy, quơ tất cả đồ lè đi xuống buồng xếp lau nhàu:

— Chưa làm xong gì «sốt» cả mà cứ lèm bèm. Đã thế không cho xem nữa!

Đoạn chàng cái cửa lại, đã hai cái khung xuống gầm giường. Thật sự thì chàng mới làm rồi. Giấc ngủ trưa làm chàng riu lại. Chàng định sẽ ngủ một giấc đến năm giờ chiều rồi chuồn ra phố mua phát cho mới.

đưa một cái đèn là xong chuyện. Thật là ý kiến hay mà chàng không nghĩ ra từ sáng. Điều ấy làm chàng thấy bớt cái buồn, chàng nghe thấy tiếng bẻ gỗ cái cánh cửa và nói qua lỗ khóa :

— Sáu giờ phải xong đấy, bố nhé.

Chàng vọng ra :

— Được rồi, cứ yên chí. Tối nay không có đèn thì cho chúng mày cái còi tào. Nhưng trong khi tao «lâm» cầm chúng mày gọi nghe không.

Chờ cho tiếng chân mẹ con chúng nó lên hết nhà trên, chàng mới giải chiếu xuống đất nằm lăn ra ngủ. Giấc ngủ đến với chàng thật là dễ dàng.

Độ bốn giờ thì chàng choàng dậy. Trong nhà không còn ai cả. Vợ chàng để lại tờ giấy ở trên bàn :

« Em dẫn chúng nó lại thăm hai cụ đây. Độ sáu giờ thì về. Anh ở nhà rảnh mà dân đèn cho chúng nó nhé ».

Chàng thấy thật là may. Chàng còn dịp nào tốt hơn là bây giờ chuẩn bị đi mua đèn cho chúng nó. Có thể về, chàng sẽ dán hoa hộc, hoa sồi vào cho nó khác đi thì sẽ thành tác phẩm của mình ngay. Lòng vui vui, chàng

huyết sáo vang nhà rồi đi tằm. Nửa giờ sau, xách xe đi lên phố.

Buổi chiều mười bốn, phố xá thật là nhộn nhịp. Không khí êm dịu như một buổi chiều mùa thu xứ Bắc. Chàng hân hoan đi giữa rừng người, rừng đèn. Những cửa hiệu bán bánh đông nhệch, tiếng cười, tiếng nói, tiếng bột nện chan chát trong phản bánh. Chàng vui vui nhìn lên những nóc nhà cao. Có những quả bóng xanh đỏ bay lơ lửng giữa nền trời. Từng dãy đèn xếp dài dài ở trên sân thượng một tiệm ăn.

Dưới đường phố, chàng len không được. Chàng đi ở trong màu đỏ của giấy bóng các loại đèn, ở trong màu màu sắc sỡ của những hộp bánh xếp thành chồng cao trong quầy kính. Ở phía xa, tiếng trống ếch rộn rã nhịp nhàng. Lòng chàng tràn ngập niềm vui như niềm vui của đứa trẻ. Hân len vào một cửa hiệu, chọn mua một đôi đèn tàu bay. Kiểu tàu bay bà già. Nhưng ôi chao, thật là đắt. Họ «cửa» chàng những bốn chục một cái. Chàng li nhí mặc cả, nhưng vì ớn quá, không ai nghe thấy tiếng của chàng. Chàng đành phải trả tiền. Lúc nhận đèn, có một người đàn bà đứng đằng sau hỏi :

— Thưa ông bao nhiêu đấy?

Chàng đáp vào một vẻ ngượng ngùng :

— Dạ.... những bốn mươi đồng.

Người ấy phá lên cười :

— Hờ rồi ông ơi ! Có mười tám đồng một cái.

Chàng ha hốc mồm quay lại. Vợ chàng mặc áo tím đánh môi hồng. Nàng đi ở giữa hai đứa trẻ. Tay chúng nó cầm mỗi đứa một cái đèn tàu bay. Bây giờ thì chúng nó mới túm lấy bố nhảy hét lên :

— Ô ! ... ô ! ... bố cũng đi mua đèn !... Thế mà bố bảo bố làm lấy !

Mặt chàng tự nhiên đỏ rừ. Chàng xấu hổ thật sự trước cặp mắt long lanh của vợ và những cái cười chỉ của hai đứa con gái. Sự xấu hổ làm chàng quên phắt ngay rằng hai cái đèn vừa mua, chỉ đáng giá có mười tám đồng một cái...

NHẬT TIẾN

Bé làm đèn

Nghĩ buồn cười có bé
Phải vất vả mấy ngày....
Mua tre và giấy rế
Đè hồng thật là cay !

Ôi ! chẳng gì tro tráo
Đèn móp méo, vẹo xiêu
Không giống mèo, giống cáo
Thối, đốt phứt cho tiêu !

Lần này quyết làm lại
Một con thỏ thật xinh....
Nhưng bé ta lo ngại,
Chẳng dám dân một mình !

Kệ ông anh hay câu
Bé những nhẽo làm quen,
Tặng ngay cho quả táo,
Hố lộ để được đèn !

Chà ! Bé anh ngoan lắm
Đợi một tí đã nghe,
Vì còn đi mua sấm,
Đừng đừng đó khóc nhè !

Nào hãy trông thử đây,
Vừa ỹ rồi hay chưa ?
Ngọc-Thổ Chà Cuội ấy,
Đẹp và hiền «lâm cư» !

Đâu ? Cho ngắm một tí !
Ồ, xinh ghê đi ta !
A ha.... bé khỏa cái,
Đem thử khoe má ba !

Sấn sóc đèn chu đáo,
Bé chạy nhảy lằng-xằng.
Rồi mặc quần, bận áo,
Xách thỏ đi tung tăng.

Trẻ con trầm trở rết....
Thật hãnh diện ghê nơi.
Đêm Trung Thu phải biết,
Cầm đi bữa diễn chơi !

Tụi bọn trẻ lác mắt,
Hết còn dám hung hăng.
Bé ta thật quai quắt
Ba má phải cười lần ..

TUYẾT THƯƠNG
(T.V.Đ. TỬ THƯƠNG DẠ VÕ)

TẾT TRUNG THU, HÃY VIẾT THƯ HỎI THĂM BẠN BÈ BẰNG :

MỰC BÍ MẬT

★ CÁC LOẠI MỰC GIẢN DỊ DỄ THỰC HIỆN: NƯỚC HÀNH, NƯỚC TỎI, NƯỚC CHANH, NƯỚC CƠM, NƯỚC XÀ BÔNG.

★ CÁC MÀU MỰC ĐẸP MẮT: XANH LÁ CÂY, XANH DA TRỜI, ĐEN NHÁNH

Một tờ giấy viết mực bí mật lên văn trắng toát. Nhưng với một qui ước đặt đồ nhau trước, chỉ cần tốn một chút xiu công, ta sẽ làm cho nét chữ hiện lên như có phép của phù thủy. Chúng ta cũng có thể ngay trang lá thư bí mật bằng một lá thư viết bằng mực thường, nhưng in trên nền giấy trắng đó, lại là một bức thư thứ hai chứa sự bí mật.

Như trong 3 hình vẽ bên cạnh, ta thấy lá thư có mấy hàng chữ : « Bạn Hùng thân mến, tôi đã nhận được tờ Thiếu Nhi do bạn gửi tặng. Cảm ơn bạn đã giới thiệu cho tôi một tờ báo bổ ích... ». Nhưng nếu đem hơ trên lửa, những tin tức trọng đại đã hiện ra : « Đàng Mất Mạ sẽ họp ngày 26-9 tại nhà X. 13. Khi tới, gõ cửa 3 tiếng mạnh, 2 tiếng nhẹ... »

Trước đây, một người La Mã tên là Pline khuyên dùng mực viết bằng sữa, khi muốn đọc thì rắc bột than tán nhuyễn rắc lên, chữ sẽ hiện ra. Nhưng sau này, người ta đã sử dụng nhiều lối viết khác nhau hoặc bằng những vật dụng dễ kiếm, hoặc bằng các chất hóa học dễ tìm thấy trên thị trường. Sau đây là một vài loại mực thông dụng :

1) Lấy hành, tỏi, hay chanh ép ra thành nước rồi dùng ngòi bút sạch viết chữ trên giấy. Khi đồ khô, chữ sẽ biến đi. Muốn đọc trở lại chỉ cần hơ trên lửa. Chữ sẽ hiện ra màu nâu.

2) Nước cơm, nước cháo cũng có thể dùng làm mực bí mật. Muốn làm hiện ra, chỉ cần xoa lên bằng một miếng bông tẩm nước chanh ki-ô-pha loãng (thuốc bôi ngoài da Tricaine d'Iode hiệu thuốc tây nào cũng bán). Chữ sẽ hiện ra màu xanh lơ.

3) Nước xà bông là một loại mực bí mật giản dị khác. Muốn đọc lên chữ, bạn chỉ cần nhúng lá thư vào nước.

4) Nếu bạn muốn cẩu kỷ hơn thì sử dụng các hóa chất : như mực bằng Chlorure de Cobalt (không màu sắc) khi đem hơ lửa, chữ sẽ hiện ra màu xanh, để nguội chữ lại biến đi.

5) Cũng theo cách trên, nếu bạn dùng mực bằng Chlorure de Nicpel thì chữ sẽ hiện ra màu xanh lá cây.

6) Sau cùng, để bảo toàn bí mật tuyệt đối muốn không cho « địch » khám phá ra thư bí mật của mình bằng các cách thông thường như hơ lửa, những nước thì bạn nên sử dụng hai loại mực sau đây :

— Mực bằng Sulfate Ferreux, muốn đọc phải thoa lên giấy bằng khăn lau có tẩm nước Bron de noix hay Tannin (chữ hiện ra màu đen rất rõ).

— Mực bằng dung dịch Nitrat d'Argent hay Acétate de Plomb muốn đọc phải hơ lá thư trên hơi acide sulfhydrique (chữ cũng hiện ra màu đen).

Dù bằng cách này hay cách khác, ta hãy thử một lần bằng cách viết thư hỏi thăm nhau nhân dịp Tết Trung Thu trở về. Thí dụ như lá thư thế này : « Nhân dịp Trung Thu, chúc bạn hưởng một Tết Nhi Đồng vui vẻ. Ấn sau lá thư này là lá thư bí mật vô cùng. Bạn đừng tiết lộ cho ai biết nhé. Muốn đọc thư bí mật, bạn hãy đem lá thư này hơ trên lửa. Chào chờ thư bí mật.

Đỗ Thị Thuần sưu tầm.

MẶT TRĂNG VÀ HOA TÌNH

© V. NGHIÊM

NẾ BỐ! BỐ CÓ BIẾT BÂY GIỜ
LOÀI NGƯỜI ĐÃ LÊN TỚI MẶT
CHỊ HẰNG VÀ Ở LẠI TRÊN ĐÓ
CÁ MÀY NGAY KHÔNG?...

... ĐÓ!... CHỖ ĐEN ĐEN MÀ
MÌNH VẪN GỌI LÀ CÂY ĐÀ CHU
CƯỜI THỰC RA LÀ BIÊN TRÂM
LĂNG

VÀ LOÀI NGƯỜI KHÔNG
CÒN MƠ CÓ CHỊ HẰNG
TRÊN ĐÓ NỮA...

ĐÚNG

VÀ BÂY GIỜ LOÀI NGƯỜI
ĐANG NGHIÊN CỨU ĐỂ CÓ
THỂ BẮT CHÂN LÊN
BÊN TRÊN NỮA...

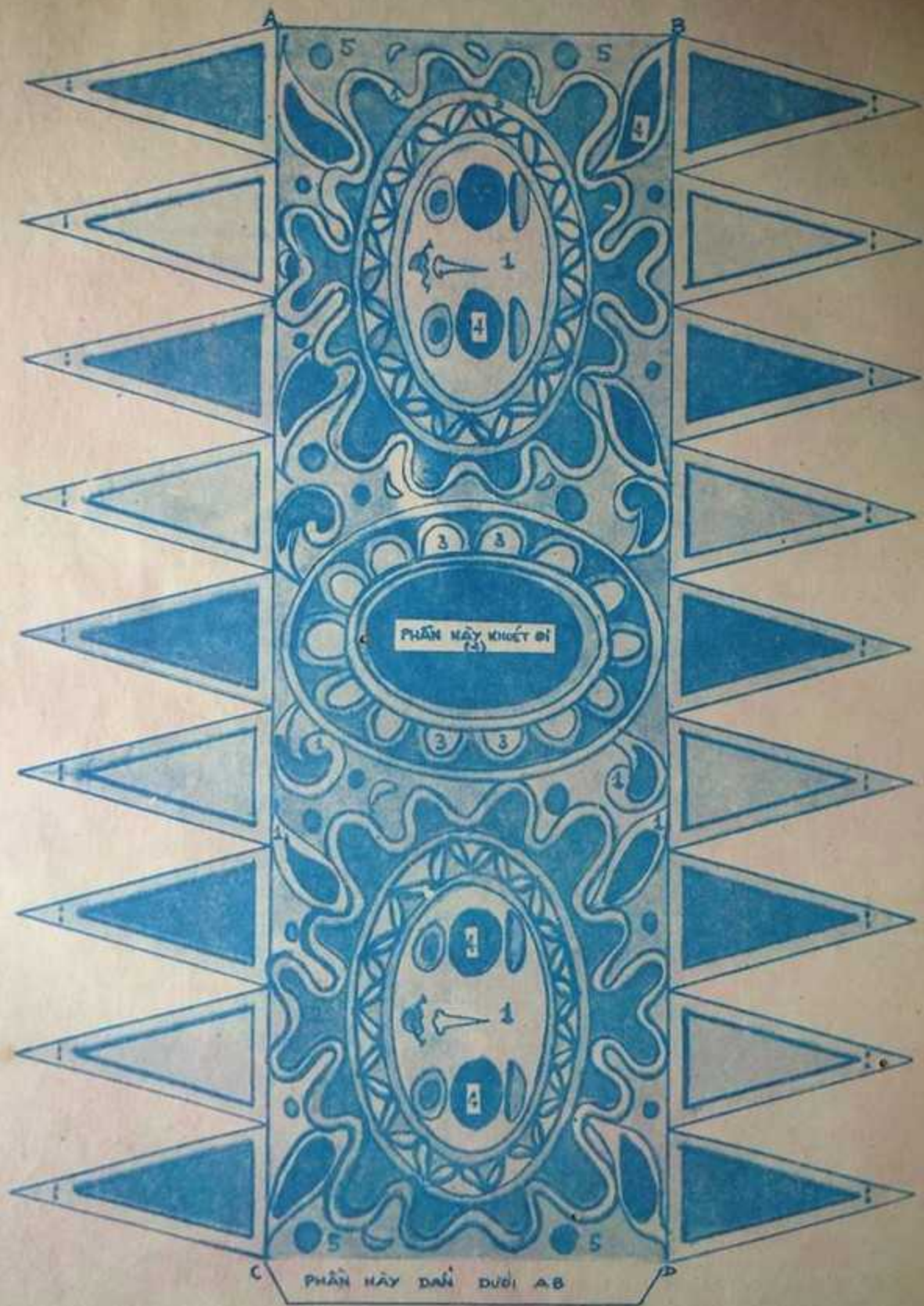

MẶT TRĂNG
Ở HƯỚNG NÀO
NHÌ?...
HÌNH NHƯ
... ..

... HÌNH NHƯ Ở PHÍA
TRƯỚC MẶT CỦA TA

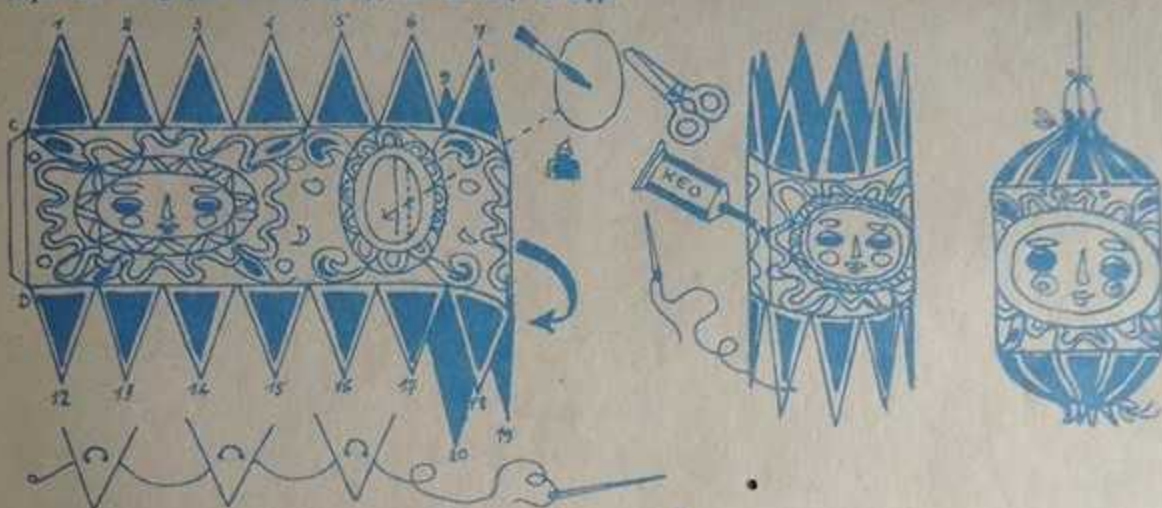

LÀM ĐÈN TREO TRUNG THU

1) Tô hình bên cạnh lên một tờ giấy trắng, và tô màu như chỉ dẫn. Cuốn tờ giấy lại, hình vẽ ra mé ngoài, và dán AB dưới CD.

2) Lấy một sợi chỉ màu choker choker, một cái kim, và khâu liền những chấm 1,2,3,4,5,6,7,8,9. Sau đó, cũng nối liền những chấm 12,13,14,15,16,17,18,19,20. Khoét những lỗ đen và dán lên đó một tờ giấy bóng mờ có màu sắc. Treo đèn này lên bằng một dây.

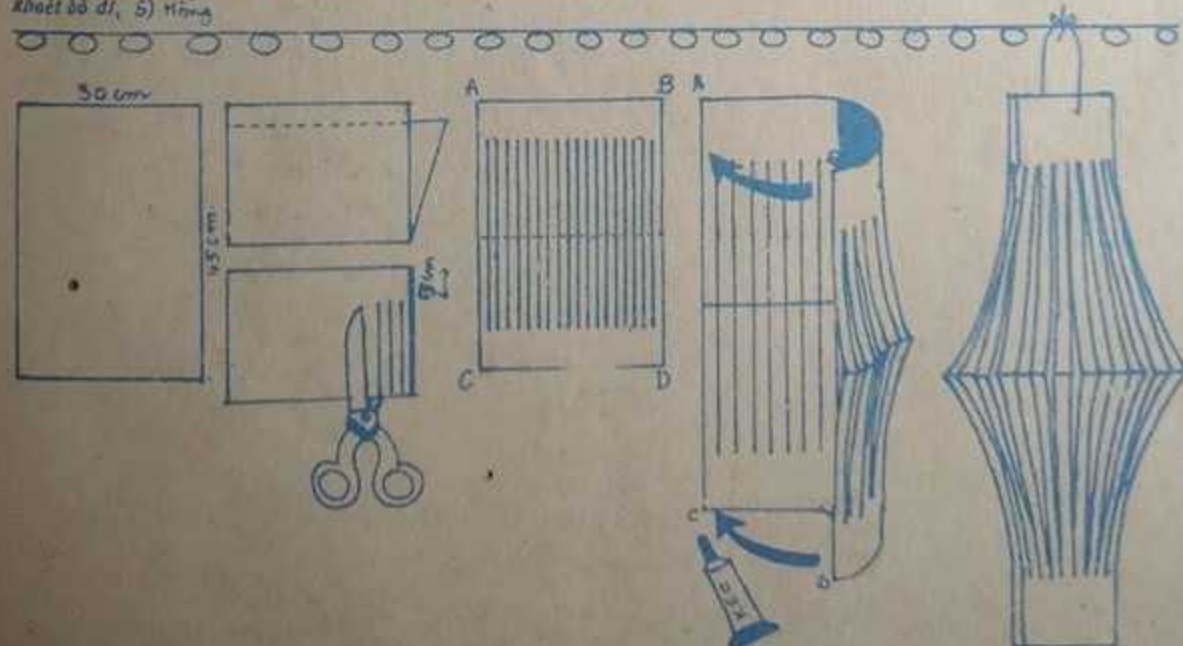
Cũng có thể vẽ hình này ra tờ giấy cứng hơn và lớn hơn nữa, rồi để đèn điện vào trong (cần thận trọng quá sẽ cháy giấy) em sẽ thấy rất đẹp.

ĐÈN XẾP GIẢN DỊ

Lấy một tờ giấy trắng dài 45cm rộng 30cm. Xếp đôi lại và cắt ngay chính giữa thành những băng giấy, rộng 1,5 phân (xem hình). Đùng cắt hết mà phải mé trên độ 7, 8 phân. Em mở tờ giấy ra và cuốn lại theo hình ống, rồi em dán AC lên BD, em cũng sẽ có một cái đèn xếp rất đẹp, mình để mà em có thể treo cạnh cái đèn trước.

Những viền tam giác tô màu vàng. Các tam giác lần lượt một cái tô màu xanh lại một cái tô màu đỏ. Nên chú ý nhét vào quanh đèn tờ màu hồng. Phần còn lại theo thứ tự: 1) vàng, 2) đỏ, 3) xanh là dây. Chỗ đen (4) là phần khoét bỏ đi, 5) Hông.

Các em thích cười
Muốn lên Cung Trăng
Hãy hỏi ông Trời
Cho mượn cái Thang

Nhân dịp Trung Thu, thử tìm hiểu :

✿ Lịch sử cái ✿ THANG MÁY

ĐỖ-THỊ-THUẦN sưu tầm

CÁI THANG «MÁY» ĐẦU TIÊN VÀ MỐI TÌNH ĐAU KHỔ CỦA CHÀNG THI SĨ

Cách đây hơn 2000 năm, có một nhà thi sĩ nổi tiếng của Hy Lạp. Đó là thi sĩ ở Virgile sinh vào năm 71 trước Thiên Chúa Giáng sinh. Dáng người mảnh khảnh, tóc ngắn, trán cao, cặp mắt u sầu, chất chứa cả một vẻ đam mê thâm kín và mãnh liệt. Hồi đó, Virgile si mê một cô gái tuyệt đẹp. Chàng rất muốn tới thăm nàng, nhưng khổ một nỗi, nàng lại cư ngụ trên một căn lầu cao thật là cao. Một hôm cảm lòng chẳng đậu, thi sĩ đánh bạo ngỏ lời xin nàng cho phép mình được lên thăm viếng. Lời cầu xin táo bạo này được cô gái chấp thuận một cách nghiêm trang. Nàng cho chàng giờ hẹn và mời chàng lên một cái thùng bằng gỗ. Miệng thùng được buộc bằng sợi dây thừng bắt ngang qua một cái ròng rọc (rô-rê). Khi thi sĩ đã an tọa trong thùng, cô gái bắt đầu cầm thừng kéo lên. Đó là chiếc thang «máy» đầu tiên của nhân loại được sử dụng trong một trường hợp hết sức nên thơ. Chắc hẳn chàng thi sĩ Virgile đã nảy rất nhiều cảm hứng làm thơ trong những phút được kéo lên từ từ do bàn tay ngọc của người đẹp.

Bức vẽ này lấy hứng ở một pho tượng nhỏ thời Trung cổ, diễn lại cảnh thi sĩ Virgile bị mắc lờm bởi nàng Thơ tình nghịch.

Nhưng câu chuyện chưa chấm dứt ở đó. Đoạn kết của câu chuyện tình thơ mộng này mới lâm ly, bi đát. Cái ngày thơ mộng của chàng thi sĩ đã bị tình tình nghịch của nàng thơ chế ngự một cách cay nghiệt. Thôi ra khi cái thang từ từ lên đến đúng cửa chừng thì Nàng Thơ bèn...

tổp lại! Bạo hại Thi Sĩ đáng thương của chúng ta bị treo lơ lửng như một trái mít mộp giữa trời. Chưa hết! Cô gái còn chơi trò quái ác hơn nữa. Nàng lại còn cột chặt đầu thừng cho cái thang của nàng lửng lơ như vậy, rồi vẫy tay ra hiệu. Thế là cả một lũ bọn bè của cô núp sẵn tứ số sinh nào bỗng ủa ra reo hò, chế giễu! Thật là:

Giết nhau chống cái lưu cữu (hay dao bầu)!
Giết nhau bằng cái... leo lầu, độc chưa!

Sự không thấy chép đoạn kết của câu chuyện tình bi đát này nhưng ít hẳn Virgile đã cay cú lắm. Và biết đâu những thi phẩm nổi tiếng của chàng như *Bucoliques*, *L'Énéide* đã chẳng sáng tác sau khi xảy ra tai nạn leo lầu thăm viếng người đẹp.

Thú dữ vào đầu trường bằng thang máy

Công dụng của những cái thang kéo không chỉ dừng lại ở chỗ dùng để kéo những anh chàng sĩ tình. Dân thành Pompei đã biết sử dụng thang kéo để chuyển người và vật lên cao bằng những sợi dây cáp bằng đồng thau. Những đầu trường ở La mã đã đặt tới 12 cái máy kéo để chuyển vào sân giác đấu rộng mênh mông những con vật hung tợn từ dưới hầm sâu.

và những chiến sĩ giác đấu ở các phòng thuộc tầng dưới.

Chánh Đại Đế Constantin VIII (sinh năm 960 chết năm 1028) muốn diễn thuyết trước quần chúng một cách hiệu quả cũng đã cho đặt ngai vàng của mình lên máy kéo, rồi người ta kéo ông lên cao khỏi đầu đám thánh giả. Từ trên nói xuống, giọng hùng hồn của Đại Đế đã gây thêm được nhiều ảnh hưởng. Các tu sĩ xây đền ở trên núi cũng dùng các thùng kéo để chuyển vật liệu lên cao.

Tất cả những chiếc thang máy thô sơ này, đã sử dụng năng lực của các nỗ lực, các sức vật, những quả tạ treo, sức nước, và một đôi khi cả sức gió. Trong các loại thang có một chiếc của một người Pháp tên là Vélary khá nổi tiếng. Chàng Vélary quấn sợi thừng qua một cái cần nhỏ ra khỏi mái nhà. Một đầu thừng thừng buộc cái ghế. Còn đầu kia là một bị cắt dùng làm tạ treo để nâng chiếc ghế lên cho dễ. Chàng ta đã lên lầu một cách dễ dàng và gọi tên cho cái thang của mình là « cái ghế bay »! Năm 1830, ở Luân Đôn, người ta bắt đầu dùng những cái thang máy xài sức nước đầu tiên, nhưng chỉ đến năm 1880, nhờ sự phát minh ra thang máy điện, của người Đức Werner von Siemens sinh trưởng ở Bá Linh thì sự phát triển về phương tiện lên cao này mới được bành trướng nhiều hơn.

Ngày nay, trong những tòa nhà cao chúng ta khó có thể biết sẽ phải làm thế nào để khỏi dùng thang máy mà lên xuống vẫn dễ dàng. Ai ngờ, chỉ tới một giấc mơ của thi sĩ Virgile, và một đặc quyền của các Vua chúa là Mị Xưa, bây giờ lại là một phương tiện rất thường, cho tất cả mọi người đều sử dụng.

Một trong những thang máy đầu tiên dùng sức nước.

Một thang máy có đường răng cưa dùng máy hơi nước. Đó là một miếng sòn, ở ngoài trời, đưa lên cao vài người tảo bạo

Một thang máy Edouard, những hành khách ngồi trong một loại phòng khách nhỏ, trang trí theo thời ấy. Cái máy này có thể ngừng lại khi người ta muốn, bởi người điều khiển đứng dưới, và có máy kiểm soát tự động của vận tốc.

Thang máy nghiêng của ông Amiel người tiên phong cho những thám thám đi chuyển tự động sau này

**MỘT XẢO THUẬT ĐÃ LÀM ĐIÊN ĐẦU VÀ GÂY
SỪNG SỐT CHO DÂN CHÚNG BA LÊ SUỐT NĂM 1467**

ĐẦU LÌA KHỎI CỔ mà vẫn còn... nói !

- ✱ TỬ TỘI ĐƯA ĐẦU TRƯỚC ĐAO PHỦ THỦ, LƯỚI ĐAO HẠ XUỐNG, CÓ NGƯỜI THÉT LÊN VÌ KHIẾP ĐÁM.
- ✱ TRONG CHIẾC HỘP NHỎ XÍU, CHIẾC ĐẦU LÊN TIẾNG NÓI: TA SẼ VỀ NƯỚC CHÚA !...
- ✱ CẢNH ĐÓ TÁI DIỄN HÀNG NGÀN LẦN, ĐÃ LÀM ĐIÊN ĐẦU TẤT CẢ MỌI NGƯỜI. ĐÀNH RẰNG BỊP, NHƯNG HỌ ĐÃ BỊP THẾ NÀO ?

ĐỖ-THỊ-THUẦN sưu tầm

MÀN « XỬ TRÂM ĐỨC ÔNG SAINT DENYS »

Năm 1467: Vào thời ấy các trò giải trí, các thú vui tiêu khiển ở thành phố Ba Lê thật không thiếu gì. Nhưng khắp mọi nơi, không ai là không bàn tán đến một màn trình diễn dã gây sùng sốt và làm điên đầu tất cả mọi người, hiện đang trình diễn tại một rạp hát ở trung tâm Thành Phố. Đó là màn « xử trâm Đức Ông Saint Denys ».

Trong sự yên lặng im phăng phắc của đám khán giả đông nghịt, tấm màn nhung được từ từ kéo lên. Người ta dẫn ra sân khấu một tử tội mặt nhợt nhạt, khiếp đảm, hai mắt lạc hết vẻ tinh anh, bước thấp bước cao, loạng choạng như một kẻ không hồn. Đó là Đức Ông Saint Denys.

Tử tội được một đao phủ thủ ghì đầu xuống một cái kệ gỗ cao,

chân tay run rẩy, mình mẩy nhưn như bủn và rồi lưỡi đao dài hai thước được nâng lên cao ! Hàng ngàn con mắt của khán giả tròn xoe dương lên nhìn. Hàng ngàn con tim đập ran tưởng đến phá vỡ lồng ngực. Rồi một tiếng « phập » khô khan, mạnh mẽ phát ra ! Chiếc đầu của tử tội văng xuống, đồng thời trong hàng ngũ khán giả có người hét lên rùng rợn đầy khiếp đảm. Có kẻ chết ngất đi ngay từ giây phút ấy !

TA SẼ VỀ NƯỚC CHÚA...

Chưa hết, khi chiếc đầu văng ra, tử tội lượm nó lên đem đặt nó vào một chiếc hộp nhỏ rồi té nằm dài trên sân khấu. Một người khác đem đặt hộp lên trên một cái bàn kê sát tấm màn nhung, rồi khép nắp hộp lại. Một lát nắp lại được mở ra và chiếc đầu có thể cất tiếng nói, giọng run rẩy khàn khàn như giọng nói của một kẻ lạc lõng từ một thế giới xa xôi nào. Rồi nắp được đóng lại, để mở ra lần thứ hai. Mọi người lại sững sốt, bởi nó đã biến mất mà không ai có thể biết nó đã biến đi bằng cách nào.

HỌ ĐÃ LÀM THẾ NÀO ?

Di nhiên đầu của tử tội là một cái đầu giả. Nó đã được nắn thật khéo để mang dây về linh động của người sống. Nhờ bộ quần áo rộng thùng thình người đóng vai tử tội có thể núp vô trong và đội chiếc đầu giả lên (hình A). Tử tội sẽ tiến lên kê đầu giả vào thớt gỗ (hình B) và khi dao phủ thủ xuống tay, tất nhiên chỉ chặt vào chiếc đầu giả (hình C). Sau đó, chính tử tội đi tới chiếc hộp mở hai cánh cửa hộp để cho chiếc đầu vào (hình D). Ta chú ý tới chiếc hộp này, đáy của nó cũng có 2 cánh cửa mở ra, ở giữa có khoét thủng lỗ vừa một đầu người chui qua (hình E). Khi một người khác đem đặt hộp lên bàn (hình F) thì chiếc bàn đã được ngụy trang một cách khéo léo. Bàn kê ở một góc sân khấu, sát hai bức màn nhung, hai cạnh bàn quay về phía khán giả đã được gắn gương phản chiếu. Nhờ 2 tấm gương này mà tấm màn nhung ở 2 bên hiện ra

ở trong gương, làm khán giả có cảm tưởng rằng tấm màn nhung đã được căng thẳng từ bên này qua bên kia ở sau bàn và găm bàn nom như trống ở bên dưới. (hình G) Bây giờ chỉ cần một diễn viên chui ở dưới găm bàn đã có gương che, mở nắp đáy hộp, lấy đầu giả xuống và nhò đầu ông ta lên (hình G), để một người ở ngoài, lúc nhấc hộp lên, cái đầu có

thể nói được, cử động được, nếu muốn, có thể biến đi và xuất hiện trở lại nữa.

Trò bịp tình vi và cục lập này, đã khiến cả những tay « chi » và đa nghi cũng không thể đoán biết được thế rồi rất lâu sau đó, bên ánh lửa của gia đình, lúc ngồi ôn lại, họ còn nhớ mãi phép lạ của vụ « xử tử Thánh Denys ».

Bàn tay đã lạng dóa hoa hồng bao giờ cũng còn phượng phất một mùi thơm.

X...

Hãy tin chắc rằng những kho tàng quý báu nhất là những kho tàng bạn chất chứa trong tâm.

Démophile

cười...

Trong nhà con chó cứ sủa vang mãi lên và anh phát thư không dám tới gần. Sốt ruột, ông chủ nhà thò đầu ra nói:

— Cứ vô đi. Sợ gì. Chó cũng biết chó mà sủa thì không bao giờ cắn chó.

— Dạ. Tui thì biết lắm nhưng không biết nó có biết vậy không.

GIẢI TRÍ

Ô CHỮ CON CHÓ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

A
B
C
D
E
F
G
H
I
K
M
N
O
P
Q
R
S
T
X
Y
Z
J

NGANG :

- A — Toàn vẹn hết cả
- B — Lăn trượt che lấp
- C — Một địa danh của Vũng Tàu.
- D — Chỗ ở của loài chim — Môn học về chữa bệnh làm thuốc.
- E — Hận lòng bị chôn dấu — Loài chim như điều hâu.
- F — Con sông bạc — Đầu người.
- G — Tán tỉnh, dụ dỗ — Thứ bệnh nan y làm sôi da — Chấn trời
- H — Trú ngụ — Chữ chỉ bậc nhì
- I — Quái kén đảo
- K — THỂ THANH.
- M — Rình rang.
- N — Loại lá dài có củ, vị đắng.
- O — Gọi tên Hà (lộn ngược)

- P — Tiếng vợ gọi chồng.
- Q — Thuyền lớn — ý vào.
- R — Con cò cao bên Anh.
- S — Vâng có ý kính trọng — làng những tâm xàm
- T — Tô vẽ ngạc nhiên — Tên thật Vua Quang Trung (tất) — chữ chân (tiếng Hán viết ngược).
- X — Răng (Hán) — Bánh có ba góc
- Y — Đầu thú — Người tạo nhĩ.
- Z — Hạt nhỏ ngâm nở — có cảnh đẹp (viết ngược).
- V — Nơi rạch giới 2 nước — Nơi mũi hông ra — Tiếng thiết đau đớn
- W — Một gạch — Tô vẽ chân ngắn Bụng.
- J — Hồ nhỏ ngoài đường cái.

ĐỌC :

- 1 — Đuổi chuột
- 2 — Mất hết cảm giác — Tiếng to vang lên — Có ý lo ngại.
- 3 — Rời tan — Cái quí của voi — Tả
- 4 — Trái đỏ vị cay — Y sĩ phụ tá — gõ bỏ ra.
- 5 — Đuổi chồn — khung đề bỏ hình — Sự cần thiết bắt buộc — Tiếng la khi đau.
- 6 — Loại thú rừng giống nai — Làm trò cười — Dùng văn chương theo vần điệu.
- 7 — Làm thiệt hại nhiều — Tiếng gọi chung đàn bà con gái — Con sông chính của Ấn — Tạo dựng nên.
- 8 — pê phơ — Nuốt vào — Động vật có tính cách như người.
- 9 — Khoảng nhỏ trên giấy thêm n — Đem tài sức ra để giành — Đi đôi với lạc nghiệp — Cái khác trên người bỏ o.
- 10 — Gạch đứng — Ngành làm thuốc Dùng của cái do cha mẹ để lại.
- 11 — Trước khi nổ bông — Còn trẻ — Nơi nuôi cá ở đồng quê.
- 12 — Người bị giam.
- 13 — Không có dọn như lấy chữ đầu.

ĐỐ VUI

Nhân dịp rằm tháng tám, các em có dịp hội hè với nhau, muốn cho vui thì phải bày một vài trò chơi nho nhỏ, vậy TN xin cống hiến mấy trò nho nhỏ như sau, em hãy thử làm trước, rồi sẽ đố các bạn.

1) Đố em làm thế nào mà hai tay cầm chặt hai đầu sợi dây, không buông ra, mà có thể cột được một nút ngay chính giữa của sợi dây?

2) Bây giờ hai cò tay của em bị cột lại bằng hai đầu của sợi dây trên, (như hai cái vòng ở mỗi cò tay), làm thế nào em cũng làm được một nút ở ngay chính giữa sợi dây, như trên.

(xem trả lời trang 21)

VUI CƯỜI

TAI TIỆM ĂN :

Ở Nhà Ước một du khách hỏi một anh bồi :

— Ở đây giá một miếng thịt bò bít tết là một đô la, và một miếng khác giá một đô la rưỡi. Vậy miếng nào mềm hơn?

— Giống hệt nhau. Chỉ có, nếu ông ăn miếng một đô la rưỡi, người ta sẽ đem lên cho ông một con dao, cắt bên hơn.

NGHỆ THUẬT VIẾT :

Một cô bé muốn viết một vở kịch, nhưng khi viết được mới có ba hồi, cô ta chán, bèn chấm dứt.

Bà cô, là nữ kịch sĩ, kêu cô ta :
— Ngán quá, một vở kịch phải dài ít nhất là một giờ trở lên.

— Cháu sẽ sửa lại vậy, cô bé nói. Năm phút sau, cô ta hân hoan mang vở kịch đến cho bà cô, y như trước dưới chót có thêm hàng chữ :

« Sau, đó họ chơi đánh bài trong vòng một tiếng. »

BÀI LUẬN HAY NHẤT LỚP

Trưởng: Nữ Tình Lỵ — Bà Xuyên
lớp: 5/1

Số: 58

Của TRƯƠNG-MINH-PHƯỢNG

Đề: Em đi trọ học ở xa.

Ngày nghỉ em viết thư về
thăm cha mẹ.

Bà Xuyên ngày 2... tháng... 1971.

Kính gửi Bà Má

Thưa bà má đã từ lâu con không viết thư về thăm bà má vì bận học, con mong bà má thứ lỗi. Hôm nay nhân ngày nghỉ con có vài hàng thăm ông, bà, ba, má, anh, chị và các em của con. Thưa bà, má lúc này ông bà CON có khỏe không? Bà má và anh chị cũng vẫn mạnh chứ? Các em của con vẫn chăm học và chóng lớn phải không bà má? Việc buôn bán độ này chắc cũng bình thường và phát đạt? Thưa bà má để khỏi phụ lòng bà má mong mỏi, năm nay con học rất khá, kỳ thi đệ nhất và đệ nhị con đều được hạng tào, tuy vậy con cũng hơi kém về môn toán.

Ở trên này hai bác đối đãi với con rất tử tế, các anh chị đều xem con như anh em một nhà. Thôi con chỉ có vài hàng thăm bà má. Con cầu chúc cho bà má được mạnh khỏe và con rất mong được nghỉ lễ để về quê thăm bà má.

Con của bà má
Ký tên

(Chữ con viết hoa trong bài là do
cố ý)

LỜI PHÊ của CỎ:

Bài khá.

ĐIỂM: 7,5

TẠI SAO MẶT TRẮNG chiều sáng?

TRẦN-THÉ-NGỌC

Ban đêm chắc các em thấy những bảng hiệu đi đường phản chiếu ánh sáng. Đó là bởi vì chữ trên các bảng hiệu này được bao phủ bởi một lớp hạt thủy tinh rất nhỏ đường kính chỉ bằng một phần của ly. Sau đó chúng được người ta phủ plastic lên. Khi có đèn pha xe hơi chiếu vào, chúng phản chiếu ánh sáng.

Những cuộc khảo cứu khoa học gần đây đã tiết lộ rằng người ta không phải là kẻ đầu tiên dùng loại máy phản chiếu này. Các bảng có trên mặt nguyệt cầu đã cho thấy trời đã dùng nguyên lý phản chiếu này từ lâu rồi.

Thật vậy, những nhà khoa học khi xem xét vật liệu mặt trăng do các phi hành gia đem về trái đất đã thấy rằng 50% «đất» của mặt trăng được tạo thành bởi thủy tinh. Thủy tinh này có nhiều hình dạng khác nhau: tròn quay, bầu dục, giọt lệ hay quả tạ. Họ cũng thấy rằng thủy tinh biến đổi kích thước từ những diềm li ti tới những hạt lớn 1 ly mét.

Bề mặt của các hạt thủy tinh này rất láng. Khi có một luồng ánh sáng chiếu lên, chúng trở nên sáng chói. Bác sĩ Wernher von Braun, người chủ yếu trong những chương trình chuyển bay không gian Hoa Kỳ, viết rằng chúng «chói lọi trong ánh nắng như những hạt thủy tinh phản chiếu ánh sáng trên một bảng hiệu lưu

thông ở xa lộ». Trong khi hầu hết thủy tinh này không có màu sắc, một vài phần của nó lại có màu nâu, màu vàng, màu xanh hay đỏ.

Cả đến đá mặt trăng cũng chứng tỏ rằng chúng được tạo nên để phản chiếu ánh sáng vì chúng có những lỗ nhỏ lõm vào phủ đầy thủy tinh một vài cục được những giọt thủy tinh bắn tung toé phủ lên và có vẻ như đã được ai đánh bóng.

Hơn nữa, trong những cuộc đi bộ trên mặt trăng, các phi hành gia đã tìm thấy ở đáy những núi lửa nhỏ nhiều vảy bạc sáng lóng lánh giống như những đốm thiếc hàn nóng chảy nằm trên mặt đá và trên đất.

Quả thật, mặt trăng đúng là «một vì sáng cao trị ban đêm».

(theo tạp chí «AWAKE!»)

CÁ LÀM THỰC PHẨM.

Thịt cá có rất nhiều chất đàn bạch tinh, mỡ, khoáng chất và những sinh tố cần thiết cho chúng ta. Hàng năm trên khắp thế giới người ta đánh được hơn 50 triệu tấn cá. Dầu gan cá cũng cung cấp một số lượng lớn những sinh tố con người cần, nhất là sinh tố A và sinh tố D.

• TÓC

Trung bình trên đầu người có bao nhiêu tóc? Xin thưa 200.000 sợi.

Các em tìm trong hình này để thấy có 1 con chim, 1 con cá và 1 con thỏ.

thơ

như một suối giòng

như giòng suối mát trong
em tung tăng vui đùa
em cười trong ánh mắt
áo hồng ngà tung lãng
như giòng suối mát trong
em thỏa chí tuổi hồng
hàng cây thông thẳng tắp
nghe điệu đàn reo vui
như một giòng suối mát
như một cơn gió mát
thổi qua một cánh đồng
lúa xanh non bát ngát
như giòng suối, giòng suối
nâng mây trắng chiu chiu
cánh chim tung nhún nhót
em cười trong đám mè.

KIM GIAO

MÈN YÊU

Bé yêu quê mẹ lắm.
Yêu dòng sông xanh.
Và con thuyền rẽ sóng
Lạc bình trôi nhanh nhanh.
Bé yêu cánh đồng ruộng
Mạ non xanh là xanh
Kìa bao mái nhà tranh!
Bé yêu ngôi trường nhỏ,
Bên con đường quanh quanh.
Có thấy cô yêu quý
Bé yêu những buổi chiều,
Gió vàng đưa hiu hiu
Cha về từ đồng ruộng.
Mẹ đã thổi cơm chiều.

HUYỀN LINH VU
BỘT NHÓM HOA MỜI

VUI

hồng

TAY NGỌC BÊN BẾP HỒNG

Các em thân yêu,

Tết Trung thu của các em tới rồi. Chị rất tiếc năm nay chưa kịp tổ chức Đại hội Thiếu Nhi để chị em ta cùng chung nhau vui đùa dưới trăng Rằm. Trong khi chờ đợi buổi họp mặt đầy tình thương yêu đó vào Tết Trung Thu năm tới, chị vội vàng đi học ngay món bánh mà mỗi năm mấy ông chủ tiệm bánh đếm tiền không kịp nhờ nó, đó là bánh Trung Thu.

Chị em mình làm sẽ không thể ngon bằng tiệm bánh nhưng chắc chắn sẽ sạch sẽ, tinh khiết và đỡ tốn tiền của ba mẹ phải mua bánh cho con vì không muốn thấy con nhìn ước ao mấy cái bánh ruồi bu kiến đậu mắt vệ sinh đó.

Bánh Dẻo

nhân thập cẩm hạt sen trứng mộn

Vỏ bánh dẻo: (2 cân bánh)
(8 tấm).

- Đường trắng 250 grs
- Nước lạnh 400 dl
- Nước hoa bưởi 2 thìa súp
- Bột bánh khảo 400 grs

Nhân (8 cái bánh)

- Hạt dưa 50 grs
- Hạt trám 50 grs

- Mè rang 50 grs
- Hạt sen (2 xâu) 100 grs
- Hạt vịt muối 8 cái
- Mỡ thịt 100 grs
- Hạt điều 50 grs
- Mứt bí 50 grs
- Bột đậu xanh thứ vàng 50 grs
- Đường nhuyễn 100 grs

Cách làm:

Đun đường với nước, tan đường, lọc lại cho sạch, để nguội làm vỏ bánh.

Hạt sen luộc, bỏ chút «bicarbonate de soude» cho mềm, xay nhuyễn.

Mỡ luộc, thái hạt lựu ướp đường, hạt điều tách ra lau cát và mứt bí cũng cắt hạt lựu.

Hạt vịt muối bỏ lòng trắng lấy trứng đỏ, chừa cách thủy (hấp) rồi lấy 50 cc nước đun với 100 grs đường, đun nhỏ lửa cho sền sệt, chộn vào hạt vịt muối đã hấp chín rồi. Khi đường còn trên bếp.

Đường, hạt sen khuấy lửa nhỏ độ 10 phút cho bột đậu, cho cả thứ thái hạt lựu vào nhào ra, cho nước hoa bưởi, nếm lại làm nhân, gói ở giữa hạt vịt muối.

Đổ bột ra bàn khoảng 100 grs, trộn giữa để độ 350 cc nước đường và 2 muỗng nước hoa bưởi tùy thích nhiều ít, rồi nhồi thành khối cho kỹ và đều, thì bánh mềm lâu. Bột phải nhào một chút mới đúng. Ngắt bột ra từng miếng nặng độ 70 hay 80 grs, nhào độ 60 hay 70gr tùy theo khuôn lớn nhỏ.

Khuôn rắc bột để sẵn. Lấy miếng bột nặn bẹt ra để nhân vào giữa, tằm lại ấn vào khuôn cho chặt. Đập mạnh xuống bàn là bánh rơi ra.

Thẻ theo lời yêu cầu của các em, và cũng nhằm mục đích kết nối dây thân ái giữa các bạn trẻ V.N, sửa soạn cho một tương lai có thể qui tụ tất cả các Thiếu Nhi trong một ngày ĐẠI HỘI THIẾU NHI toàn quốc, tuần báo Thiếu Nhi thành lập GIA ĐÌNH THIẾU NHI và mong mỗi các em gia nhập đông đảo. Chương trình hoạt động của Gia Đình Thiếu Nhi trên các lãnh vực Văn Nghệ, Hội Họa, Nhiếp Ảnh, Báo chí, Cắm trại, Xã hội...v.v... sẽ được nghiên cứu kỹ lưỡng và sẽ thông báo với các em sau. Thẻ lệ xin gia nhập:

1) Chép lại phiếu gia nhập in kèm theo đây và điền các chi tiết cần thiết.

2) Gửi kèm 2 tấm hình 4x6 cm, một để làm thẻ Gia Đình Thiếu Nhi hoàn lại các em, một để in trên báo.

3) Mỗi phiếu xin gia nhập gửi kèm 68 tem để tòa soạn gửi thẻ Gia Đình Thiếu Nhi về cho các em.

Gia Đình Thiếu Nhi

PHIẾU XIN GIA NHẬP GIA ĐÌNH THIẾU NHI

Em tên là Bùi Nguyễn Trúc Ngày và nơi sinh 12-4-58 Bến Tre
Hiện theo học lớp 8A9 trường Lê Bảo Tịnh
Địa chỉ 212/25 Nguyễn Huệ - Đ. SG
Có khả năng Hội Họa

Ước vọng của em Trở thành họa sĩ

Xin gia nhập GIA ĐÌNH THIẾU NHI và xin hứa luôn luôn giữ gìn tác phong, đức hạnh để xứng đáng là một thành phần gương mẫu trong Đại gia đình Thiếu Nhi Việt Nam.

SÀI GÒN ngày 19 tháng 9 năm 1971

Phạm

MẶT TRƯỚC

THẺ GIA ĐÌNH
THIẾU NHI

Số 001

MẶT SAU

THẺ GIA ĐÌNH THIẾU NHI

Họ và tên: Bùi Nguyễn Trúc
Ngày sinh: 12-4-1958 tại Kiên Hòa
Địa chỉ: 212/25 Nguyễn Huệ - Đ. SG

AN SẴN ngày 26 tháng 9 năm 71
GIA ĐÌNH THIẾU NHI
THIẾU-NHI
THI GIAO-DỤC
Phạm

tiền ăn vận theo thời xưa thật lộng lẫy, có lẽ các hộp bánh ấy được cất chắt kỹ lắm (không khéo bị bé nó gõ thì mất cả thâm mỹ). Ngoài nọ dăm ba đĩa xách lồng đèn về toé toé cười trên gương mặt « trụ » nào cũng lộ vẻ hồn hồ.

Xong đèn lồng, nến, bánh, ngày 15 rồi còn gì nữa đây... à còn đợi trăng lên thôi hở bé, ừ theo bao ngày thì trời về đêm quá sớm nhưng hôm nay thì thật dài há, giây phút sao quý dài, kim đồng hồ muốn ngừng chạy. Bầu trời lúc này đổi sang màu xám xám các hàng mây lơ lửng trôi qua chậm chậm, ánh thiếu quang đã khuất cuối chân trời chỉ còn sót lại một vài tia nắng le lói.

Thời gian qua thật chậm, giờ thì màn đêm vừa phủ xuống, mọi vật chìm trong một màu huyền ảo, gió đưa xào xạc. Sau dãy phố, các cụm mây vừa tản mát để lộ vầng trăng chưa tỏ hẳn, nhưng đã đem lại nguồn vui cho toàn bé.

Thời gian này bắt đầu thú vị, khắp xóm đã thấp cả các đèn lồng cũng sáng rực như các vì tinh tú nổi bật trên nền trời đen thẫm, kể đó là những âm thanh huyền ảo do các bé tạo nên, thỉnh thoảng lại có một vài tiếng cười vụng dại vang lên thật hồn nhiên của trẻ thơ đang mãi mê đùa giỡn.

Một lúc sau vầng trăng đã lên cao thật sáng trong và tròn, xung quanh là các vì sao đã hiện lên lốm đốm khắp bầu trời, phảng phất vài đốm mây lướt qua thật nhẹ nhàng mờ ảo. Trong những đêm trăng thì chắc là có đôi ba ngày này là tuyệt nhất và cũng là ngày vui nhất của các bé thơ thích mua thu diêm dăm.

Trong đêm, toàn thành phố đều giăng đèn sáng rực lên và đó là các chú bé cầm đèn đi chơi dạo, chốc lát cái RADIO lại vang lên bài ca ngày tết giữa mùa thu và cả đêm trăng thân thoại

VÕ HOÀI VÂN

NGOẠI EM

(Viết cho Ngoại)

Ngoại em đã già rồi
Đầu tóc như màu vôi
Trán nhăn nheo mòn mỏi
Mắt ngoại mờ xa xôi

Ngoại em đeo đôi kính
Khi ngồi đọc « Kinh hồng »
Ngoại em tin đạo lăm
Nên ngoại chẳng long đong

Em thấy thương ngoại ghê
muốn gần ngoại hoài hoài
nhưng ngoại thường khuyên n.
Đi học cho ngày mai

Mỗi lần phượng trở về
Em xin bà mẹ em
cho em về thăm ngoại
cùng ngày tháng vắng em

TRẦN THY LỆ KIM

KỶ NIỆM

Nghe hoa rơi vào lòng
Đời còn thơm màu áo
Đôi mắt nhìn ngoài song

Tiệc thương ngày thơ ấu
Biết tóc còn hương bay
vườn cũ vẫn còn đây
Quá xa rồi ngà ngọc

nhưng chưa lần tàn phai
Em ước mơ một ngày
Được trở về thăm ngoại
chăm đồng lúa còn cày
còn bao ngày ngà ngọc
Kỷ niệm sẽ không quên
Em viết bài không tên
Em còn ngày xưa đó
Lòng chẳng buồn chênh vênh

THỤY MINH QUẢN

NGÀY ĐẦU

NIÊN KHÓA

Mai là ngày khai trường
Đứa nào cũng rủ em
« Mai chờ tao với nhé
Đi trước chờ làm quen »
Ngày mai ngày khai trường
Lòng em rộn khác thường
Nào : lo bao ước đẹp
Nào : lo làm em xinh
Thời gian dần dần trôi

Mời đó lại sáng rồi
Má lag em gọi báo
« Con Lan nó đợi kia »
Ồi chà : Lan đẹp ghê
Xinh xinh như bà tiên
Cô nàng mặc cỡ quá
Nhe răng rồi cười xòa
Lan bảo « mau lên nào »
Con gái gì mà... hư
Đi trễ họ cười chết !
Ngủ đến quên khai trường
Em vào trình mẹ ba
Rồi cùng Lan đến trường
Trên đường nhiều bạn quá
Em tưởng mình trong mơ...

thanh loan

(bút nhóm MỘT HAI BA TAM KỶ)

CỎ XANH

Em đến một buổi chiều
Đắm lên tóc cỏ mượt
Gió từ đâu quẹo về
Thổi tóc em lướt thướt
Trong dáng chim sơn ca
cổ ngược dòng thời gian
cánh vật chiều la đã
nặng uam vàng đôi trang
mà nặng hong trên tay
ói nghe quá ngỡ ngàng
mà nặng hong trên tóc
mắt xanh chớp đôi mi
Thôi em mất hết rồi
Tóc cỏ xanh ông á
Đắm ướt gót chân trần
cỏ xanh còn uon ướt,

KIM GIAO

một ngày của em

BUỔI SÁNG đến trường
em chăm chỉ học
tuổi thơ ngà ngọc
mến bạn, yêu cô...

BUỔI TRƯA ở nhà
Nặng say giấc ngủ
Lời ru ngày cũ
lòng mẹ thiết tha

BUỔI CHIỀU địa trời
không quên bài mới
lấy ra ôn lại
có khen hết lời

BUỔI TỐI sam vầy
gia đình đông đủ
yêu thương tràn đầy
Vô vàn vui thú

HOÀNG NHẤT HẰNG

thiều nhi / 15

tiền ăn vận theo thời xưa thật lộng lẫy, có lẽ các hộp bánh ấy được cất chắt kỹ lắm (không khéo bị bé nó gỡ thì mất cả thềm mỹ). Ngoài nọ dăm ba đứa xách lồng đèn về toé toé cười trên gương mặt « trụ » nào cũng lộ vẻ hớn hở.

Xong đèn lồng, nến, bánh, ngày 15 rồi còn gì nữa đây... à còn đợi trăng lên thôi hồ bé, ừ theo bao ngày thì trời về đêm quá sớm nhưng hôm nay thì thật dài há, giây phút sao quá dài, kim đồng hồ muốn ngừng chạy. Bầu trời lúc này đổi sang màu xám xám các hàng mây lơ lửng trôi qua chậm chậm, ánh thiếu quang đã khuất cuối chân trời chỉ còn sót lại một vài tia nắng le lói.

Thời gian qua thật chậm, giờ thì màn đêm vừa phủ xuống, mọi vật chìm trong một màu huyền ảo, gió đưa xào xạc. Sau dãy phố, các cụm mây vừa tản mát để lộ vầng trăng chưa tỏ hẳn, nhưng đã đem lại nguồn vui cho toàn bề.

Thời gian này bắt đầu thú vị, khắp xóm đã thấp cả các đèn lồng cũng sáng rực như các vì tinh tú nổi bật trên nền trời đen thẫm, kể đó là những âm thanh huyền ảo do các bé tạo nên, thỉnh thoảng lại có một vài tiếng cười vụng dại vang lên thật hồn nhiên của trẻ thơ đang mãi mê đùa giỡn.

Một lúc sau vầng trăng đã lên cao thật sáng trong và tròn, xung quanh là các vì sao đã hiện lên lốm đốm khắp bầu trời, phảng phất vài đốm mây lướt qua thật nhẹ nhàng mờ ảo. Trong những đêm trăng thì chắc là có đôi ba ngày này là tuyệt nhất và cũng là ngày vui nhất của các bé thơ thích mùa thu diễm đạm.

Trong đêm, toàn thành phố đều tăng đèn sáng rực lên và đó là các chú bé cầm đèn đi chơi dạo, chốc lát cái RADIO lại vang lên bài ca ngày tết giữa mùa thu và cả đêm trăng thanh thoát.

VÔ HOÀI VÂN

NGOẠI EM

(Viết cho Ngoại)

Ngoại em đã già rồi
Đầu tóc như màu vôi
Trán nhăn nhao mòn mỏi
Mắt ngoại mờ xa rồi

Ngoại em đeo đôi kính
Khí ngồi đọc « Kinh hồng »
Ngoại em tin đạo lắm
Nên ngoại chẳng long đong

Em thấy thương ngoại ghê
muốn gần ngoại hoài hoài
nhưng ngoại thường khuyên n.
Đi học cho ngày mai

Mỗi lần phượng trở về
Em xin bà mẹ em
cho em về thăm ngoại
cùng ngày tháng lặng im

TRẦN THY LỆ KIM

KỶ NIỆM

Nghe hoa rơi vào lòng
Đời còn thom màu áo
Đôi mắt nhìn ngoài song

Tiết thương ngày thơ ấu
Biết tóc còn hương bay
vườn cũ vẫn còn đây
Quá xa rồi ngà ngọc

nhưng chưa lần tàn phai
Em ước mơ một ngày
Được trở về thăm ngoại
chăm sóc lão còn cày
còn bao ngày ngà ngọc
Kỷ niệm sẽ không quên
Em viết bài không tên
Em còn ngày xưa đó
Lòng chẳng buồn chênh vênh

THUY MINH QUÂN

NGÀY ĐẦU

NIÊN KHÓA

Mai là ngày khai trường
Đưa nao cũng rủ em
« Mai chờ tao với nhé
Đi trước chờ làm quen »
Ngày mai ngày khai trường
Lòng em rộn khác thường
Nào : lo bao vở đẹp
Nào : lo làm em xinh
Thời gian dần dần trôi

Mời đồ lại sáng rồi
Má lay em gọi bảo
« Con Lan nó đợi kia »
« Ồi chà ! Lan đẹp ghê
Xinh xinh như bà tiên
Cô nàng mặc cỡ quá
Nhe răng rồi cười xòa
Lan bảo « mau lên nào »
Con gái gì mà... ừ
Đi trẻ họ cười chết !
Ngủ đến quên khai trường
Em vào trình mẹ bà
Rồi cùng Lan đến trường
Trên đường nhiều bạn quá
Em tưởng mình trong mơ...

thanh toàn

(bút nhóm MỘT HAI BA TAM KỶ)

Cỏ xanh

Em đến một buổi chiều
Đắm lên tóc cỏ mượt
Gió từ đâu quẹo về
Thổi tóc em lướt thướt
Trong dáng chim sụn ca
cổ ngược dòng thời gian
cánh vạt chiều la đà
nắng ươm vàng dài trang
mà nắng hong trên tay
ôi nghe quá ngỡ ngàng
mà nắng hong trên tóc
mắt xanh chớp đôi mi
Thôi em mất hết rồi
Tóc cỏ xanh óng ả
Đắm ướt gót chân trần
cỏ xanh còn ươn ướt,

KIM GIAO

một ngày của em

BUỔI SÁNG đến trường
em cầm chì học
luật thơ ngà ngọc
mến bạn, yêu cô...

BUỔI TRƯA ở nhà
Nằm say giấc ngủ
Lời ru ngày cũ
lòng me thiết tha

BUỔI CHIỀU đùa trời
không quên bài mới
lấy ra ôn lại
có khen hết lời

BUỔI TỐI sum vầy
gia đình đông đủ
yêu thương tràn đầy
Vô vàn vui thú

HOÀNG NHẤT HẰNG

Trước khi bị bóc đi, tờ lịch ngày ba mươi một nói với tờ lịch ngày mùng một:

— Ta sắp vĩnh viễn già từ chủ em. Ngày sắp tới là của riêng chủ. Chủ sẽ mở đầu một tháng. Chủ có riêng mình một buổi bình minh, một buổi trưa, một hoàng hôn và có cả đêm tối. Nhưng chủ phải nhớ, phải nhớ cho thật kỹ một điều: chủ em chỉ được sống đúng có một ngày thôi đấy nhé. Đồng họ chúng ta mang cái truyền thống ấy. Đời sống chúng ta ngắn ngủi và rất chính xác. Vậy hãy sống cho ra sống, đừng bỏ phí một giây nào.

Tờ lịch ngày ba mươi một rút xuống, tờ lịch ngày mùng một trình diện cuộc đời. Nó mang trên mình đầy đủ di tích, đặc tính của những tờ lịch trước. Vẫn khuôn mặt hình chữ nhật, vẫn là năm 1971, chỉ có tháng mới, ngày mới.

Đầu tiên tờ lịch ngắt ngảy vì trách nhiệm, vì đời sống đột ngột hiện ra trước mặt.

Nó có riêng mình một buổi bình minh.

Nâng dậy cửa sổ, Nắng tràn trên nền nhà. Chị Rèm nép mình một bên vẫn hồng lên rực rỡ. Hàng muôn ngàn hạt bụi đuổi nhau tung tăng, xuôi mình trong nắng. Chúng giống hệt những tinh cầu trong vũ trụ của một chú búp bê vô cùng bé nhỏ. Bắc gió, sau một đêm du hành trong không gian mênh mông, đem về cho bình minh chút quả lạnh của sương đêm và mùi thơm dịu dàng của cây trái cỏ hoa.

Đề chào mừng tờ lịch ngày mùng một, mọi vật mặc áo mới, tươi mát và sạch sẽ.

Tờ lịch cảm thấy mình quan trọng, nó tin rằng mọi vật đang chờ đợi nó ghé thăm. Tờ lịch nói:

— Xin nhắc quý vị, hôm nay là ngày mùng một, đầu tháng.

Mọi vật lặng thinh, bình thản. Đã có biết bao nhiêu bình minh qua đi trong phòng này! Mọi vật không có lý do gì để vội vã. Nhưng vài vật cảm thông với tờ lịch. Nó chỉ có độc nhất một buổi bình minh. Nó có quyền say sưa nồng quýt.

Tân-hoà, Năm thứ 44

Tháng Chín

(Đầu)

Kiến: Mậu-tuất

Tiết: Hàn-lộ

1

Ngày Đinh-Sửu

TỜ LỊCH

đầu tháng

LÊ TẤT ĐIỀU

Tờ lịch lại nói:

— Xin nhắc quý vị, bình minh rồi. Đời sống đẹp quá. Phải vui lên chứ.

Ông Bàn bắt đầu hơi bực mình. Ông cầu nhàu:

— Này chủ bé con, đừng làm ồn. Đầu có phải bọn này đợi chủ ra đời rồi mới được biết tới bình minh.

Tờ lịch im, nhưng vẫn nồn nao, bồn chồn.

Nó bắt đầu đề ý nhiều đến từng vật xung quanh. Trong buổi bình minh hồng hào mạnh khỏe, tờ lịch quan sát và học hỏi về đời sống của những vật khác biệt, như chú học trò bắt đầu cấp sách tới trường.

Buổi trưa tờ lịch biết rõ về ông Bàn, anh Ghế, chú con Quay. Nó cũng biết tại sao cụ Sách được mọi vật kính trọng. Nhất là tờ lịch biết rõ nhiệm vụ của nó: nhắc nhở mọi người mọi vật biết họ đã bước tới đầu trên con đường thời gian vô tận.

Còn việc nhắc nhở rằng thời gian đi mau đã có bác Đồng hồ.

Nhưng khi chiều tới, tờ lịch lại nhớ tới lời nhắc nhở của vật tiền nhiệm:

—...Chủ em chỉ được sống đúng có một ngày thôi đấy nhé... vậy hãy sống cho ra sống...

Mặt trời lặn, bóng tối về. Tờ lịch biết rằng nó chỉ còn đúng có một đêm. Và, bắt đầu từ giây phút này, nó cũng không còn là vật cần thiết nữa rồi.

Buổi chiều chủ bé chủ căn phòng đã nhìn nó một lần để tính toán ngày tháng, thế là tờ lịch mãn nguyện.

Nhưng tờ lịch biết rằng qua đêm nay, khi một bình minh khác bắt đầu, nó sẽ rơi xuống, nhường chỗ cho đàn em.

Nửa đêm tờ lịch hỏi Đồng hồ:

— Xin bác coi giùm. Tôi còn mấy giờ nữa.

Đồng hồ đáp:

— Khoảng sáu tiếng nữa.

Khi hỏi bác Đồng hồ lần thứ hai, biết chỉ còn sống khoảng bốn giờ, tờ lịch bỗng nói với mọi vật:

— Thưa quý vị! Xin quý vị giúp cho tôi một điều. Tôi muốn được thấy mọi vật trong phòng đều vui. Những thế hệ lịch trước tôi hẳn đã từng nhiều lần được hưởng chuyện đó. Nhất là những tờ lịch có may mắn ra đời nhận công tác vào đúng một ngày lễ.

Có lẽ sự đòi hỏi của tôi làm phiền vài vị. Nhưng tôi chỉ sống đúng có một ngày và ngày sắp hết. Mong quý vị nghĩ tình tương trợ muôn loài mà tha thứ cho.

Tôi hiểu rằng ngoài khung cửa sổ kia, ngày rộng mênh mông, rộng bằng cõi nhân gian muôn màu muôn vẻ mà tôi đã được nghe bác Ông Đèn, những chú giấy đèn kẻ lại một phần. Ngày có những bình minh lạ, những hoàng hôn xa mà tôi chẳng hề biết tới.

Nhưng ngày của tôi thu nhỏ trong căn phòng này. Tôi thấy ông Bàn, cụ Sách, chú con Quay, tôi sống với anh Ghế, chị bóng hay... Chính các vị làm thành ngày của tôi. Sinh hoạt, nỗi buồn vui của quý vị là ngày của tôi.

Chỉ còn một đêm nay, tôi mong quý vị tặng cho phần cuối cùng của đời tôi những phút giây rực rỡ.

Tất cả các vật trong phòng lặng thinh. Chúng xúc cảm.

Chú con quay chạy ra giữa phòng xoay tít. Cây đàn ném ra một trận mưa nốt nhạc. Bông hoa trong bình nở tung tóe hồng như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng đẹp. Bốn cây nến rực sáng, ở các góc phòng. Cụ Sách phanh cái bụng đầy chữ ra, ngâm một bài thơ cổ. Chị Rèm cửa gọi bác gió tới và thướt tha khiêu vũ trong ánh nến vàng tươi.

Tờ lịch hân hoan vừa hát theo tiếng đàn vừa chờ bình minh tới.

Có những ngày mà mọi vật quanh chúng ta bỗng bừng vui tươi, hân hoan. Hoa đẹp hơn, bàn sạch sẽ hơn, chú Con Quay tài tình để thương hơn. Tại vì tờ lịch đấy.

Đó là tờ lịch đã biết quý trọng, mến yêu vô cùng một ngày riêng của nó.

LÊ TẤT ĐIỀU

TRẢ LỜI Ô CHỮ ĐỒ VUI

THẾ THANH
TVB Từ Thương Đa Vũ - Saigon

1) Muốn làm được như vậy, em hãy khoanh tay trước ngực (một bàn tay vô trong, bàn tay kia ra ngoài) rồi mỗi bàn tay cầm lấy một đầu sợi dây, khi em đang hai cánh tay ra, thế là sợi dây đã bị cột một nút ngay chính giữa.

2) Em cầm chỗ giữ sợi dây xếp lại rồi nhét qua một trong hai cái vòng ở cổ tay, nhớ nhét từ phía khủy tay ra phía bàn tay em sẽ có một cái vòng dây, sau đó em xoắn vòng đó như một nút số 8, rồi em cho bàn tay bên cái vòng đó vào, và kéo cái vòng đó về phía khủy tay, nhớ để vòng chui qua giữa sợi dây và cổ tay. Em lại cho vòng đi qua năm tay một lần nữa, ngược chiều với lần trước, thế là các em đã có một cái nút ngay chính giữa sợi dây.

vui cười

CHƯA ĐƯỢC BIẾT TỚI:

Ở sáu tháng rồi mà ông họa sĩ chưa chịu trả tiền nhà.

Ông ta nói với chủ nhà:

— Ông thử nghĩ coi, sau này, mọi người đi ngang tòa nhà của ông sẽ nói: « Đây là nơi ở hồi trước của nhà danh họa Hai Sư ».

— Vâng, thưa ông Hai Sư và nếu ông không trả tiền nhà tôi, ngày mai, mọi người đã nói như vậy rồi.

DẠY TRẺ:

Ba gọi:

— Dậy đi Năm, tài sản đến với kẻ dậy sớm.

— Vâng, thưa ba, nhưng vì tiền bạc không tạo nên hạnh phúc, nên con ngủ trễ hơn.

LÝ DO CHÍNH ĐÁNG:

— Ba, tại sao này đập lên đầu anh này?

— Tại vì anh ấy chửi con là đồ cái búa.

THẤT BẠI:

— Vô kịch của ông anh họ của anh có được hưởng ứng hay không?

— Không, một nửa rạp huyết sáo chề.

— Còn nửa rạp kia?

— Nửa kia không có người.

THÍCH VĂN CHƯƠNG.

Một nữ tài tử vào một hiệu sách, hỏi người bán hàng:

— Ông cho tôi một cuốn sách.

— Thưa cô, nhan đề là gì?

— Không quan hệ. Tôi muốn biết nó phải là màu xanh lá, vì để cho nó cùng màu với cây đèn ngủ mà chồng chưa cưới của tôi mới tặng hôm qua.

BÀI DỰ THI :

Ngày Chủ Nhật của Hương

Bài chọn đăng số 3

□ TRẦN VINH PHÚC

Hương nghe đồng hồ gõ mười hai tiếng vẫn chưa ngủ được. Chung quanh đã thật im lặng. Tiếng radio truyền thanh tuồng cải lương đã tắt từ lâu. Tối thứ bảy. Những ngày cuối tuần trước kia là một sự náo nức đến với Hương. Mai chủ nhật, cha Hương nghỉ việc và gia đình có một ngày sum họp đầy đủ. Buổi chiều mà Hương sẽ nghỉ bán ngoài chợ và nhất định chị em Hương sẽ được một chậu chè hoặc bánh hay cháo lòng. Tuy chật vật nhưng mẹ Hương cũng gắng làm sao để các con vui lòng. Còn buổi sáng nữa, cha Hương đưa cả nhà — trừ mẹ Hương — sang ông Nội hay ông Ngoại. Thật thích thú và đối với Hương, ngày chủ nhật âm cũng quá.

Nhưng ngày mai cha Hương không có ở nhà. Ông đã được hăng phải đi công tác miền Trung nửa tháng. Vì là tư chức lâu năm, được hăng trọng dụng nên không thể nào chối từ được. Hôm ông đi, xe hăng đến đón, Hương đã khóc. Mọi ngày, năm giờ Hương đã đẩy sách cặp ra đường theo cha chờ xe số đến đón, luôn thể ra mở cửa dọn hàng cho mẹ. Từ nhà ra đường thật ngắn hai cha con chỉ trao đổi nhau có vài câu. Và các mẫu chuyện nhỏ nhỏ đó (thường là những thắc mắc của Hương) Hương nhớ suốt cả một ngày. Bây giờ tối ông mới về. Lay hoay lại đến giờ nghỉ ngơi. Thường Hương không dám làm rộn cha nhưng ông đều hỏi hạn việc học mấy con, chỉ vẽ một bài luận, giảng giải một bài toán khó và bao giờ cũng có những câu khuyên nhủ ưu ái.

Mấy hôm rồi, buổi sáng Hương lái thôi một mình ra chợ sớm, không còn đứng nhìn chiếc xe dài đến rồi đi dưới bóng đèn đường bình tĩnh. Buổi tối không có cha đứng cạnh học, Hương thay thế chỉ vẽ mấy em, bắt chước cách

giảng dạy của cha. Hương càng nhớ những buổi tối vừa rồi, giờ học của Hương bây giờ buồn tẻ quá, cứ suy nghĩ vẩn vơ hoài và thao thức không ngủ được.

Hôm kia Hương vừa được nhà trường gọi đến nhận Học Bằng Quốc Gia. Hương chỉ mới khoe được với má thôi. Còn đợi cha vuốt tóc con và khen «cô bé Gia Long của ba ngoan lắm, học giỏi lại hạnh kiểm tốt nữa». Năm trước đó vào đệ Thất và những tháng học được ban khen Hương đều được quà và cô bé đã dần dần chọn cây bút máy rồi đến vài quyển sách giáo khoa cần thiết. Hương đã hiểu giá trị của những dụng cụ học hành mình đang có. Những «báu vật» ấy Hương nâng niu vô cùng.

Ngày mai nếu có cha ở nhà Hương và các em sẽ được qua thăm chú Nghị như đã định. Trên đường về, thế nào Hương cũng xin phép cha mua cho các em vài thứ quà nho nhỏ bằng một ít của số tiền vừa lĩnh được. Chắc hẳn bé Thảo sẽ dành chọn phần trước, con út trong nhà mãi, và là một con búp bê như bé muốn từ lâu. Thành Thanh không

biết sẽ đòi mũ hay đôi dép. Nó thích đôi dép nhựa mới kiểu giống dép da nhưng cha Hương bảo nên mua mũ đội khi tựu trường vì trời đang nắng gắt. Đến con Duyên sắp vào lớp Năm đang ước ao cái cặp da để chứa hết sách vở (thêm sách luyện thi lớp 6. Hương để lại) và dễ dàng tranh lên xe lam mỗi lần về nhà. Hương thì thấy mình tạm đầy đủ nên sẽ xin cha mẹ dành chỗ tiền còn lại đợi góp thêm mua xe đạp đi học cho tiện. Hương sẽ đi học trễ hơn, kịp lo cho các em đến trường trước và về sớm hơn để cho mẹ nhiều việc.

Dự định này, Hương phải đợi đến chủ nhật tuần sau nữa vì bây giờ nửa cha Hương vẫn chưa hết hạn nửa tháng. Hôm đi, cha Hương dẫn đi con nhiều việc và Hương cố gắng giữ đúng những điều được nghe. Ông cũng hứa khi về sẽ mua quà cho các con nhưng Hương không mừng rỡ khi được hứa như vậy. Chỉ có sự hiện diện của cha mẹ mới là nguồn ấm cúng bất tận cho Hương và các em thôi.

Có tiếng trở mình bên giường của mẹ Hương, hẳn bà cũng đang thao thức như đứa con đầu.

— Bác cứ làm theo tôi,
Đội cái máy này lên
đầu là thông nhò
hết khóc.

TẠI SÀO

??

Nước trong giếng do đâu mà có?

Khi trời mưa, nước ngấm qua các lớp cát sỏi hoặc đất đá thấm nước hay có nhiều khe hở.

Gặp đất sét hoặc đá không hút nước và không có khe hở, nước sẽ đọng lại thành những dòng nước ngầm.

Lúc đào giếng chúng ta moi các lớp đất xuống sâu dần dần cho tới khi gặp dòng nước (nếu quá nhỏ, gọi là mạch nước). Nước sẽ tràn vào giếng.

Nếu nước thấm xuống vùng các tầng đá tạo thành lòng chảo. Đào chỗ trũng ta có giếng phun tức là giếng có nước vọt tung tóe ra miệng giếng.

Nếu nước bị dồn ép giữa hai tầng khoáng chất không thấm nước ta cũng có giếng phun tương tự.

BÔNG ĐÁ DO ĐÂU MÀ CÓ?

Bông đá là một loài vật sống dính liền với đáy các biển miền nhiệt đới.

Khởi mềm mềm mà người ta dùng trong việc trang điểm, vệ sinh, chính là bộ xương của những con vật này. Những lỗ to nhỏ trên mình chúng giữ một vai trò quan trọng trong việc dinh dưỡng bông đá: những lỗ to dùng để dẫn nước vào, và nước thoát ra ở những lỗ nhỏ hơn. Sự lưu lưu, chuyển vận của nước biển đã mang vi khuẩn vào nuôi bông đá. Bông đá được các ngư phủ thợ lặn gỡ lên từ đáy biển sâu, chùi rửa, bóp ép, làm cho trắng rồi phơi khô trước khi đem bán.

Tại sao loài ếch nhái thường nhảy chớ không đi?

Ếch nhái là một giống vật đặc biệt, chúng có thể sống ở trên đất cũng như ở dưới nước, nhờ sự cấu tạo đặc biệt của bộ máy hô hấp.

Chúng bơi trong nước rất nhanh nhờ lớp da giữa các ngón chân. Trái lại trên đất, chúng đi rất chậm, vì thế chúng thường nhảy chớ không đi. Trong trường hợp gặp rút hay hiểm nguy, hai chân sau chúng bật mạnh lên và lao đi rất nhanh như một cái lò xo. Hai chân sau chúng rất dài và các bắp thịt chân rất khỏe.

Tại sao máy bay lượn vòng trước khi đáp xuống?

Máy bay lượn vòng trước khi đáp xuống là để thu nhận các tin tức cần thiết cho việc hạ cánh an toàn do đài kiểm soát ở dưới đất trong phi trường cung cấp, chẳng hạn như các tin tức về sức gió, độ cao, sân đáp...

Nhiều khi dù đã thu nhận đầy đủ các tin tức cần thiết rõ ràng, nhưng máy bay vẫn phải lượn vòng để chờ phép đến lượt hạ cánh, vì có nhiều máy bay cũng muốn đáp xuống một lúc. Nếu không có trật tự, các máy bay sẽ đụng nhau gây nên tai nạn.

Giải đáp thắc mắc KỸ THUẬT

**Đáp thư của Em Lê Văn Tỷ
258 Bình Thới, Saigon**

Tủ lạnh của em không tự sửa được phải đem đến thợ chuyên môn vì phải mở cái Relais ở bên trong gần gần đá ra sửa mới được. Vì bây giờ nó bị chạm rồi. Em có thể để như vậy dùng cũng được, nhưng nên sửa đi thì vẫn hơn.

**Đáp thư của em Trần Ngọc
Gia Huỳnh Quang Tiên Saigon**

Radio làm bằng củ khoai chỉ nhận được những đài nào mạnh và ở gần nhất thôi. Vì nó quá giản dị. Như vậy lẽ dĩ nhiên ở Đà Nẵng sẽ không bắt được đài Saigon. Loại Radio này chỉ dùng trong vài ngày thôi khi nào củ khoai bị héo đi là không kêu nữa.

**Đáp thư của em Tường Vũ
118 Dương bá Trạc Saigon.**

Em thử xem lại thật kỹ càng cách ráp từng bộ phận, nhất định phải sai một chỗ nào đó nếu không kêu. Rất nhiều em ở các nơi ráp đã thành công và biến thợ về báo tin cho anh hay rồi đó. Em thử ráp lên coi.

**Đáp thư của em Nguyễn
Thái Phụng Cam Ranh.**

Anh đã nhận được Bưu phiếu 400\$ của em gửi vào. Nhưng không lãnh được vì em để Bình Electronic. Đây là tên bút hiệu làm gì có trong kiểm tra mà lãnh tiền.

Nhưng thôi anh sẽ tìm đủ mọi cách gửi ra, cho em những đồ dùng em cần, miễn.

**Đáp thư của em N.Q.H. Sư
Vạn Hạnh**

Máy Cassette AIWA của em như vậy là bị 2 bệnh có thể xảy ra.

- 1) Là đầu (tête) xóa bị hư rồi phải thay mới chứ không sửa được.
- 2) Bộ phận Oscillator của phần thu trong máy không làm việc phải sửa.

Nếu tiện có thể đem đến số 262

TRANG KỸ THUẬT

Nguyễn huỳnh Đức cạnh công xe lửa số 6 Trương minh Kỳ, để sửa thì chắc ăn nhất.

**Đáp thư của em Đinh hữu
Trung 108 Nguyễn bình
Khlem Saigon.**

Đề làm, trường hợp máy Cassette Sanyo của em vì cái bánh xe cao su và cái trục ngay chỗ bánh chạy qua bị dơ quá rồi. Phải lấy cồn 90° thấm vào bông gòn lau sạch đi là hết ngay.

**Đáp thư của Ông Nguyễn
ngọc Bình Vĩnh Long.**

Máy Cassette AIWA của ông cái (tête) đầu bị mòn rồi phải thay mới thì mới hát tốt được.

— Ampli chỉ có 1 chỗ cảm Micro bây giờ muốn dùng thêm 1 micro nữa thì phải ráp thêm 1 đèn hay 1 transistor préampli nữa. Còn câu hỏi điện 6 volt muốn đổi thành 110 volt, ông không nói rõ là điện 6 volt một chiều hay xoay chiều. Nếu là 1 chiều như điện 6 volt ở bình ác quy thì đổi ra 110 volt xoay rất dễ. Chỉ cần ráp 1 bộ Inverseur bằng Transistor là vừa ý ngay.

**Đáp thư của em Lê Văn
Đầu 87/487 Nguyễn Huệ Kiến
Phong.**

Đèn tube nắn 3 tác của nhà em bị hư cái transaut phải đổi cái mới. nếu cứ để cái cũ rồi mua bóng mới ráp vào là đứt bóng ngay.

**Đáp thư của Vũ Phiến Tây
ninh.**

Máy Cassette của em như vậy là bị hư bộ biến điện ở trong đó rồi. Có thể đứt cầu chì đấy. Mở máy ra coi nếu không đứt thì đem đi tiệm nói họ thay transaut cho. Giá độ khoảng hơn ngàn bạc thôi.

Còn Radio củ khoai chơi được vài hôm thì mua thêm cho nó một

ít thịt bò đem về làm bi-tết là thượng sách.

**Đáp thư của em Trần Văn
Trình trung học Pleiku.**

Máy Cassette của em như vậy là em phải tháo rời ra mới sửa được, chỉ việc bẻ cong cái crosché chạm vào 2 lỗ cuộn băng cao lên 1 tý là thu được ngay. Phải cẩn thận khi tháo máy ra đấy, coi chừng lộn lành

chứa lộn què đấy. Vì em không nói máy Crow mà model nào thì anh không thể chỉ cho em cách mở ra được.

**Đáp thư của 1 độc giả ở
Gia Định ký tên không rõ**

Em không chịu ghi nút đó nó để chữ gì, tủ lạnh Missubissi bao nhiêu lít model gì thì làm sao mà trả lời được.

Còn cái tăng điện của nhà em vì cái bộ chuông báo động ở trong đó bị hư rồi. Em mở nó ra đến tiệm điện mua 1 condensateur thứ ở đèn tube đó về thay, nếu không thay được thì cắt bỏ cái cũ thì hết kêu tuy vậy cũng không ảnh hưởng gì đến điện thế khi dùng survoltteur.

**Đáp thư một độc giả ở
Tùng nghĩa.**

Radio Zenith loại của em cái dây vận dài bị đứt ra rồi. Loại này em không tự sửa được, vì mở nó ra phức tạp lắm. Phải đem đi tiệm cho họ thay dây mới cho.

**Đáp thư của em Vĩnh Trình
ở Tuy Hòa**

Ti vi national của nhà em như vậy là không có hỏng gì hết. Em chỉ việc để đúng bằng tần 9 rồi em đi tìm nút nào để chữ FIN TUNING rồi vận thật nhiều đến khi nào hình rõ và nghe tiếng lớn là được, nhớ trước khi vận phải ấn vào nút. Chúc em thành công.

Thần đồng của giới Thiếu Nhi

TÚ TÀI TOÀN PHẦN NĂM 13 TUỔI

• KHÔNG ĐẾN TRƯỜNG • KHÔNG LÀM MỘT SÁCH • CẦU THỦ BÓNG
CHUYỀN CÓ HẠNG • THẠO DƯƠNG CẦM • ĐẠI NẤU KHÔNG THỦ ĐẠO •

Đó là ALEXANDRE BOVIATSISS

Trong 7 năm, Alexandre đã học hết một chương trình mà các bạn của cậu phải trau dồi trong 10 năm đến sách.

Các em Thiếu Nhi Việt Nam muốn trở thành «Cậu Tú», «Cò Tú» trẻ măng như Alexandre, hãy thực hiện phương pháp học độc đáo như cậu ta. Đặc biệt là Alexandre chỉ học ở nhà với Ba, Mẹ, không hề bước chân tới trường suốt 7 năm kinh sử.

Cậu bé Alexandre Boviatsis còn trẻ con lắm. Cậu ta khoảng năm dài trên đi vắng nghe băng nhạc thời trang do Johnny Hallyday và Sylvie Vartan ca. Ở nhà, cậu nghịch kinh khủng! Chị Hai của cậu là cô Marieta thường diễn đấu vì những trò đùa tinh quái của cậu, nhưng cô em Arianne, mới 11 tuổi, thì lại phục tài anh mình vô cùng. Trên bãi biển cậu là một tay chơi bóng chuyền có hạng. Cậu mê đọc Tintin (một tờ tuần báo Thiếu Nhi rất nổi tiếng của Pháp). Hàng tuần, cứ đến ngày Thứ Năm, cậu hồi hộp chờ đợi tiếng chuông reo báo hiệu người phát thư tới cổng, là cậu nhẩy vội ra đón nhận tờ báo thân yêu của mình. Tóm lại, Alexandre còn ngày thơ ấu. Cũng như các em vậy.

Thế mà cậu vừa mới trúng tuyển kỳ thi Tú Tài vừa đúng lúc cậu được 13 tuổi 10 tháng. Và hiện cậu đang chuẩn bị học môn Toán học đại cương. Sự thành công của cậu được xem như một kỳ công và mọi người đều thần phục. Chuyện này xảy ra năm 1963 tại Pháp.

Có lẽ các em cho rằng chắc Alexandre đã phải vùi đầu vào sách vở suốt 10 tiếng đồng hồ mỗi ngày như con một sách chữ gì? Chưa hẳn như vậy. Ngoài thời giờ học chữ, cậu còn dư thời giờ để học đàn dương cầm ở trường Quốc Gia Âm Nhạc, để mỗi tuần 3 lần tập được Thái Cực Đạo tại hội quán Judo và đã đoạt chức đại nẩu về môn karaté-do.

Điều kỳ lạ hơn hết là cậu không hề chú ý đầu chúm mũi vào sách vở, không hề làm một bài luận văn hay bình giải nào khác bài đã làm trong kỳ thi. Cho đến khi trúng tuyển Tú tài với số điểm trung bình 12/20, cậu không hề bước chân đến bất cứ một trường Trung Học nào. Hơn nữa, thời giờ dành cho việc học của cậu tương đối ít hơn thời giờ mà các bạn cậu sử dụng trong các lớp học. Vậy mà trong 7 năm, Alexandre đã học hết một chương mà người khác phải kéo dài tới 10 năm.

Bí quyết sự thành công của cậu là gì? Cậu chẳng có bí quyết nào cả, mà chỉ do ở sự khôn khéo và ý chí của ba, mẹ cậu đã chung lo việc

Tất cả bắt đầu vào một buổi

chiều tháng 4 năm 1936. Bà Renée Boviatis, 45 tuổi, nữ giáo sư Triết trường Trung học Montpellier, thầy «cực cứng» của bà nước mắt nước mũi dầm dìa. Lúc bấy giờ, Alexandre mới có 6 tuổi, vừa mới đổi trường. Trước đó, cậu ta học trường Mẫu giáo, bây giờ đã biết đọc, biết viết. Để đỡ mắt thì giờ, bà mẹ xin cho con vào lớp 9 (tương đương lớp Ba của ta). Nhưng, chỉ sau một buổi học, cô chuyện không ổn xảy ra. Alexandre mếu máo nói với mẹ:

— Má à, con không muốn đến trường nữa.

— Sao vậy con? bà mẹ dịu dàng hỏi.

— Buồn quá má à. Hôm nay cô giáo chỉ dạy toàn những cái con đã biết cả rồi. Cô chép vài câu trên bảng rồi bắt cả lớp đọc lại nhiều lần như ở lớp mẫu giáo vậy.

Trong chớp nhoáng, bà Boviatis hồi tưởng lại 5 năm bà đã từng dạy các lớp Tiểu học, khi bà đang còn là giáo viên. Cũng những buổi học bài như con vẹt, học trở nhắc đi nhắc lại như mấy những cậu viết trên bảng, chẳng hiểu gì cả, thực là vô ích. Bà ngược mắt nhìn chồng, dò hỏi. Ông cũng đã hiểu, nên thoáng nhẹ gật đầu đồng ý.

— Vậy con có muốn ở nhà học với má không? bà hỏi Alexandre.

— Có, má à.

Thế rồi, từ buổi đó Alexandre không tới trường nữa. Thoạt đầu bà Boviatis cũng chỉ có ý định dạy kèm cho con học đến lớp 6 (tương đương lớp sáu của ta) rồi lại gửi con vào Trung học như các trẻ khác. Nhưng không ai ngờ rằng sau này Alexandre biết luôn không hề tới học một trường nào khác nữa cho đến khi đỗ Tú tài.

Để thực hiện chương trình dự tính, bà Boviatis xin chia số 14 giờ dạy của bà ở trường rải ra khắp tuần, trải hẳn với các bạn đồng nghiệp thường muốn dồn vào vài buổi cho tiện. Như vậy hàng ngày bà có thì giờ rảnh ở nhà kèm dạy con trai đều đặn hơn. Trong phòng ngủ của cậu bé, Ba cậu, ông Nicolas, 44 tuổi, gốc người Hy Lạp, một kỹ sư điện tử, đã đặt một bàn vuông thường dùng để đánh cờ làm bàn học và treo lên tường một bảng đen nhỏ. Một giá sách được kê gần bên. Chính trong khung cảnh chật hẹp ấy mà Alexandre đã học suốt 7 năm trời.

Thời kỳ đầu, mỗi ngày cậu chỉ học 1 giờ chia ra 6 bài, mỗi bài 10 phút. Theo kinh nghiệm, bà Boviatis giải thích, một đứa trẻ không thể chịu đựng lâu hơn. Quá khoảng thời gian nói trên, tất cả những gì quý bạn giảng dạy cho trẻ nhỏ đều vô ích. Chúng không thể hiểu và không thể thấu nhận được nữa.

Ông bà Boviatis

Hai năm sau, Alexandre biết làm tính, viết Chính tả, hiểu các qui tắc về Văn phạm và những điều thường thức về Lịch sử, Địa lý, Khoa học đủ để thi vào lớp 6. Trong hai năm ấy, Alexandre không hề chép một bài học, không hề học thuộc lòng một bài nào ngoại trừ các bản cầu chương và một vài bài thơ.

Từ 6 tuổi, Alexandre chỉ «đọc» các bài học. Sau mỗi lần đọc như vậy, bà mẹ chỉ hỏi cậu một câu duy nhất:

— Con nhận thấy điều nào quan trọng nhất trong bài con vừa đọc?

Cứ vậy, dần dần cậu bé luyện được thói quen rất tốt là mỗi khi đọc, cậu cố tìm để «nắm» cho được vấn đề chính trong bất cứ một bài nào. Đó là phương pháp «phân tích tổng hợp» chớp nhoáng thường áp dụng ở trường Bách Khoa cho bất cứ lứa tuổi nào cũng được.

Đến 8 tuổi, Alexandre đã đủ sức để theo học lớp 6. Nhưng cậu không được chấp nhận, lý do vì còn quá nhỏ. Định phải tiếp tục học ở nhà. Đến đây, bà Renée Boviatis phân vân, không biết nên chọn cho con học Toán hay theo Văn chương. Ban Văn chương nặng về cổ ngữ La tinh, sinh ngữ Anh và Pháp. Bà tự nghĩ, nếu bắt buộc một học sinh phải miệt mài trong 6 năm dang dăng với những bài học khô khan về Văn phạm và ngữ vựng La tinh vừa dài vừa khó nhớ, rồi sau đó không bao giờ dùng tới mở kiến thức đã thấu thạo được ấy, thì thật là một cực hình cho em đó. Rồi bà quyết định cứ cho Alexandre học La tinh, nhưng chỉ học trong 3 năm thôi. Để cho cậu dễ hiểu và không chán nản, Ba cậu đã mua cho cậu những loại sách song ngữ dịch La tinh Pháp đối chiếu, khiến cậu say mê đọc rất thích thú. Tự nhiên khả năng đọc của cậu chưa giờ nào.

Từ khi chuyển sang chương trình Trung học, năm 1938, Alexandre học nhiều hơn, từ hai đến bốn giờ mỗi ngày. Ba mẹ cậu luôn luôn tìm cơ hội để cậu có thể học được ngay cả trong đời sống hàng ngày. Chẳng hạn như để luyện giọng Anh văn, cậu được giao thiệp với các bạn nhỏ người Anh, chơi đùa và trò chuyện với chúng bằng tiếng Anh. Rồi cứ đến hè, cậu được phép theo các bạn sang Luân Đôn một tháng để vừa chơi vừa học. Luyện về văn chương, cậu chỉ đọc toàn loại sách dịch Anh Pháp đối chiếu. Mỗi về sau này, cậu mới học đến các động từ bất quy tắc, mẹo luật văn phạm và quy tắc hành văn. Riêng về Pháp ngữ, không bao giờ Alexandre làm một bài luận kiểu

nghư - Em hãy là một con giông - Cậu chỉ viết tóm tắt những bài Lịch sử, Địa lý hay Văn vật mà cậu đã đọc. Thỉnh thoảng viết thư cho chị kể lại một câu chuyện xảy ra hàng ngày hoặc nói về những buổi đi chơi của cậu.

Các em không thể ngờ rằng khi học về Lịch sử La Mã, Alexandre đã học thuộc về trận chiến Actium, một khúc quanh lịch sử quan trọng của xứ này, chỉ bằng cách xem hình và đọc tài liệu đăng trong tuần báo Thiếu nhi Tintin, và cũng do tờ báo này cậu thấu hiểu các vấn đề liên quan tới ngành không vận. Về môn khoa học, cậu học thực tập nhiều. Ba cậu tặng cho cậu một kính hiển vi cỡ nhỏ. Với kính này, hai cha con đã cùng nhau giải phẫu những cá, tôm, cua, sò mà họ bắt được ở ven sông dọc con đê Palavas. Mỗi tối, ba cậu kể cho cậu và hai chị em gái nghe những mẩu chuyện thần thoại Hy Lạp. Điều này khiến cậu say mê vô cùng. Tuy nhiên, ông bà Nicolas đôi khi cũng vấp vấp. Alexandre, vốn sẵn thông minh, thường thắc mắc và hỏi đến những điều cậu chợt khám phá ra mà ông bà không thể giải thích được. Gặp trường hợp như vậy, ông bà không chút bối rối, bình tĩnh trả lời cậu:

— Ba Mì không hiểu về vấn đề này. Chúng ta hãy tra cứu tự điển: hoặc nêu vấn đề khó khăn mà con quan tâm muốn hiểu thì để Ba Mì tìm mua sách hoặc tìm tài liệu giải đáp rồi sẽ cho con biết sau. Và lần nào ông bà cũng thỏa mãn được sự tìm hiểu của cậu.

Trong thời gian học tập, Alexandre không hề bị bó buộc hãm mình trong nhà hay trong phòng học nóng nực. Thời khắc biểu của cậu giống hệt thời khóa biểu của các trường: thứ năm, chủ nhật, ngày lễ, nghỉ hè, đều được nghỉ hoàn toàn. Những dịp nghỉ này giúp cho cậu thường xuyên gặp gỡ và chơi đùa với bè bạn. Đến 10 tuổi, cậu có ý thích tập

dân dương cầm. Ba cậu ghi tên cho cậu theo học các lớp nhạc và cậu tiến bộ rất nhanh chóng.

Năm 11 tuổi, cậu nảy ý muốn tập một môn thể thao mạnh bạo. Ba Mẹ cậu đồng ý và ba cậu gửi tên cho cậu học lớp võ không thủ đạo, một môn võ đấu bằng tay không, biến chế từ nhu đạo. Nội các môn học, chỉ có môn toán là cậu phải học từ từ cho đúng chương trình của từng năm một, không thể bỏ qua một chi tiết nào được. Nhưng nhờ bẩm tính thông minh, cậu thấu nhận và học nhanh gấp đôi những kẻ khác đồng lứa tuổi.

Đến tháng 10 năm 1962, Alexandre gần được 13 tuổi và năm tới là cậu phải thi Tú tài. Đây là mức ăn thua cuối cùng của ban Trung học bắt buộc phải đậu mới bước lên ngưỡng cửa đại học được. Không thì là kẻ như bỏ đi cả một tương lai sáng sủa. Đứng trước chông sáo dây của đũa con còn bé dại, bà Boviatiss thực sự lo âu. Không biết con mình có đủ khả năng để vượt qua những rắc rối của kỳ thi không, tuy rằng bà biết chắc Alexandre đã học và hiểu đầy đủ chương trình. Nhưng nó còn nhỏ quá! Thời cũng dành liều phò cho vận mạng.

Gần tới kỳ thi, Alexandre học 6 tiếng mỗi ngày và vẫn đều đặn hàng tuần đến trường quốc gia âm nhạc tập đàn và đến võ đường luyện võ.

Bà Renée mời thêm hai bạn giáo sư kèm cho Alexandre về Anh Văn và Vật lý. Ngoài ra những buổi sáng thứ năm và chủ nhật, Alexandre đến vận động trường tập dượt để thi môn thể dục.

Cho đến gần ngày thi, ba đêm cuối cùng trong suốt thời gian 10 năm, Alexandre mới phải thức khuya để ôn lại các phương trình phản ứng hóa học.

Ngày trọng đại đã đến! Tháng 7 năm 1963, Alexandre Boviatiss, với tấm giấy phép đặc biệt miễn tuổi cấp

ĐẠI NÂU KHÔNG THỦ ĐẠO

bởi Viện trưởng viện Đại Học Mout-pellier, trình diện các vị giám khảo.

Và đây kết quả:

Môn Vật lý và Toán:	thường
Lịch Sử, Địa Lý:	khá
Bình luận (bài đầu tiên trong thời gian tự học):	khá
Anh Văn, Văn Vật:	xuất sắc
Thể dục:	xuất sắc

Gia đình Boviatiss hân hoan đón mừng Alexandre ngày tuyên bố bản

kết quả kỳ thi của cậu như trên. Phương pháp giáo dục Boviatiss quả đã thành công. Bà Renée và Ông Nicolas mỉm cười sung sướng khi nghe cậu Tú con trình trọng tuyên bố:

— «Đời con, con muốn nỗ lực, du ngoạn, tự do làm việc theo sở thích và tìm hiểu về khoa học. Như vậy con quyết định học môn Toán học Đại cương.»

Cậu bé 13 tuổi, Alexandre Boviatiss, từ nay sẽ tự quyết định lấy đời mình. Như một người lớn vậy. Vì cậu ta đã trưởng thành trong thành tích phi thường như các em đã biết.

QUỐC SƠN
(theo Constellation)

CHUYỆN LÀ BỐN PHƯƠNG

TRĂNG VỚI GIA ĐÌNH NHÀ CÁ

Các ngư dân thế giới qua kinh nghiệm đã tìm thấy sự trùng hợp kỳ lạ của hoạt động mặt trăng đối với đời sống của nhiều loại cá. Căn cứ vào những nhận xét lâu dài và tỷ mỉ, người ta làm thành một bản kê để theo dõi bắt cho được nhiều cá. Họ nói năm nào có ngày rằm (15 âm lịch) rơi đúng vào khoảng 16 ngày đầu tháng 9 dương lịch thì mùa cá năm ấy sẽ phong phú vô cùng, còn năm nào mà ngày rằm nằm khoảng 14 ngày cuối cùng của tháng 9 dương lịch thì việc chài lưới coi trước như là bỏ đi.

Ngoài ra loại cá mè cũng đặc biệt chuyển ăn lên và tụ tập vào những đêm trăng tròn.

Hoạt động của vầng trăng còn ảnh hưởng nhiều đến đời sống bí ẩn của loài lươn. Theo một số các nhà khoa học, giống lươn thường bị kích thích mạnh mẽ nhất vào những khoảng thời gian của trăng hạ tuần. Chúng rời bỏ sông hồ, tìm về quê hương tận miền biển rêu Sar-Gasses trong khu vực Đại Tây Dương để sinh sôi nảy nở.

TRĂNG VÀ THÚ RỪNG.

Trong rừng rậm, thế giới của các loài dã thú, mức sống và sự hoạt động thường tăng thêm phần nhộn nhịp nhất là vào những đêm trăng. Loài vượn thường say trăng mà nhảy múa, loài hươu loài hoẵng

thường ngẩn ngơ cuồng quật chạy trốn ánh trăng đêm. Miền rừng sâu xứ Tân Tây Lan thuộc Úc Châu có giống vẹt Kakopo chuyển ăn đêm mà không biết bay, và sự sống phải lệ thuộc hoàn toàn vào ánh sáng của vùng trăng. Các loài vẹt đều không ngửi được mùi, do đó chúng phải nhờ ánh trăng mà tìm ra trái cây chín. Nếu có những dịp nào trời mưa dầm miên man thiếu hẳn những đêm trăng, ấy là lúc loài vẹt Kakopo đành chịu chết đói.

Nói về chim cú và các loại dơi điều, nhỡn quang của chúng tinh tường đến nỗi chỉ cần một chút sáng trăng chúng cũng nhận rõ được mọi như mắt ta nhìn lúc ban ngày.

MẶT TRỜI ĐÊM

Các bạn bé tí có lẽ cho rằng đây là chuyện lạ ngàn đời. Thực ra đây là chuyện thông thường xảy ra hằng năm tại xứ Na Uy. Tại đây mặt trời mọc hôm 5 tây tháng 6 và lặn vào hôm 9 tháng 7 dương lịch. Tính ra mặt trời xuất hiện liên tục trên vòm trời suốt 34 ngày, và du khách đến đây sẽ lạ lùng thấy rằng lúc nào mặt trời cũng treo lơ lửng trên không. Do đó mặt trăng sẽ chịu thua, không dám lộ mặt ra đối diện với mặt trời. Ở tại đây, người ta phải tỉnh giờ để đi ngủ, và những lúc ngủ vào ban đêm (tính theo đồng hồ) thì mặt trời vẫn không chịu lặn và người ta phải tập tưởng tượng là mặt trời lúc đó như thể mặt trăng.

Nếu du khách đến Na Uy đúng ngày 4 và 5 tháng 6 dương lịch, du khách sẽ được chứng kiến một cảnh bình minh thật rực rỡ, và nếu du khách đến đó đúng ngày 9 tháng 7 dương lịch thì lại được ngắm cảnh hoàng hôn đẹp tuyệt vời.

NHỮNG CẢM GIÁC MÙI VỊ.

Nhờ lưỡi các em có thể biết được những cảm giác mùi vị đã được coi như tạo nên bởi 4 loại chính: mặn, ngọt, chua và đắng. Với những gai thịt thật nhỏ ở đầu lưỡi các em có thể nếm vị ngọt và mặn trong khi mặt trên lưỡi rất nhạy cảm đối với vị đắng và hai bên hông lưỡi lại nhạy cảm với vị chua.

Cầu dài nhất.

Cầu một nhịp dài nhất thế giới là cây cầu Verratanonarrowa bằng qua cửa vào hải cảng Нью ước từ đảo Staten tới Brooklyn. Dự án Chi phí cây cầu lên đến 305 triệu đô la khoảng gần 15 tỷ bạc Việt Nam. Khởi công làm ngày 13/8/1959 khánh thành 21/11/1964 cầu này dài 2230 thước. Các em nên nhớ là nó có 1 nhịp nhé.

Cầu cầu nhiều nhịp dài nhất thế giới 2781 thước bắc giữa thành phố Mackinaw và St. Ignace Michigan. Hoàn thành năm 1957 phí tổn trên 100 triệu mỹ kim. Nhật bản đang dự định xây 1 cây cầu dài, trên 5 cây số dự án Chi phí khoảng gần 400 triệu Đô La.

Cầu Xưa nhất thế giới.

Cây cầu xưa nhất là cây cầu có từ 3600 năm trước thiên Chúa giáng sinh. Nhưng cây cầu xưa nhất còn tồn tại đến bây giờ là cây cầu bằng đá trên con sông ở Thổ Nhĩ Kỳ xây cất từ năm 850 trước thiên chúa giáng sinh.

Cầu cao nhất.

Cây cầu cao nhất thế giới là Royal Gorge của con sông Arkansas ở Colorado, cao 315 thước trên mặt nước.

Cầu xa lưa dài nhất thế giới là cầu Huey P. Long New Orleans, Louisiana dài 7665 thước.

Cầu rộng nhất là cầu Crawford Street ở Providence rộng 38m.

VET: Ăn mừng! Ăn mừng!

MẠO HIỂM XU' PHI CHÂU

kỳ 7

Đường lên núi THIÊN MÃ

Bỗng chợt nhớ ra điều gì, chị vội hỏi lại nó :

— À, thế còn vấn đề giờ giấc. Làm sao chú biết được chị đi ở nhà từ trước ba giờ. Rồi lại đoán chị hỏng lớp xe vào lúc 4g rưỡi thì mới thật là thánh chứ...

Sơn mỉm cười :

— Đó là tại trận mưa chiều hôm nay. Chị phải đi lúc trời còn nắng to thì mới chọn mặc chiếc áo dài trắng, chứ ai điên gì mà bận áo trắng khi trời đã đổ cơn mưa. Phải không chị ?

— Phải rồi lúc ấy trời nắng to thật.

— Vậy mà cơn mưa chiều hôm nay khởi sự từ bốn giờ, và đến bốn rưỡi thì tạnh. Áo trắng của chị chỉ có vết bùn mà không có nước ướt. Như thế tức là chị bị hư lớp xe sau khi cơn mưa đã tạnh rồi. Có thể thì chị mới xuống coi người ta thay lớp cho chị, và có thể thì chiếc áo dài của chị mới bị ăn bụi một cách oan uổng như vậy chứ !

Chị Thu Dung tỏ vẻ thần phục :

— Chú thấy ! Thường thêm cho thấy một đĩa sò huyết chấm muối, chanh nữa. Nhưng còn một câu hỏi chót, tại sao thầy lại đoán rằng chị nhờ một taxi thay lớp xe mà không nhờ người khác.

Sơn cười hề hề :

— Cái này là thầy bói đoán già may ra mà đúng vậy thôi. Em thì chỉ biết chắc rằng chẳng khi nào các bà lái xe chịu mớ tay vào cái việc thay cái lốp bẻ. Bàn tay của chị còn trắng bóc thế kia đã chứng tỏ điều đó. Vậy thì chỉ có cách là chị đi nhờ hay đi thuê. Nhưng chị có thể nhờ ai, thuê ai thay lớp cho chị ?

Phụ mẫu ông ta xi ra thì chỉ có mấy thanh niên nịnh đầm chịu khó phục vụ cho chị để làm quen. Nhưng số này rất hiếm nhất là thay lớp xe vào lúc trời mưa thì lại càng khó hơn nữa. Vĩnh hạnh bao nhiêu chưa biết hãy thấy bùn dơ trước đã. Vì vậy em đoán rằng chị chỉ còn có nước thuê mấy ông lái taxi làm giùm.

Chị Thu Dung cười vang lên rộn rã :

— Đi đêm làm cũng có ngày gặp ma nhè. Chú giỏi đoán mò lắm, cho chú lật lật một lần. Không phải chị nhờ một ông tài xế ta xi mà chị «úm» được hẳn một ông thi-sĩ đang đi tìm văn thơ.

Sơn ngạc nhiên nhìn chị rồi vội hỏi :

— Chị «úm» thế nào, hà chị ?

— Này nhè, lúc chiếc xe xịt lốp, chị bực quá đi mất. Còn đang loay hoay tính kế thì ông ta đi bách bộ qua. Trông thấy chị, bỗng ông ta mỉm cười. Chị cũng phải đáp lễ lại. Thế là ông ấy tới gần và hỏi «Tôi có giúp cô được gì không?»

— Chị nói là lốp xe bị hư, nếu ông thay giùm thì tốt quá. Ông ta sột sắng nhận lời. Nghĩ cũng tội, ông ta không quen cái việc xử dụng cái vận đỉnh ốc. Chị phải «cố vấn» dùng cái này, vận cái kia làm thế ... làm thế mãi mới tháo được cái lớp xe ra.

— Rồi sao chị biết ông làm thi-sĩ?

— Tại chị tò mò!

— Tò mò cái gì?

— Tập bản thảo của ông giao cho chị cầm giùm : Ông sắp in thơ. Nhận đề tập thơ là XAO XUYẾN Nghe cũng ngộ.

— Ông lấy tên là gì?

— Chị không hỏi và trên bản thảo cũng chỉ vờn vờn có 2 chữ Xao Xuyên mà thôi. Lúc xong việc chị chỉ nói «Thưa ông, ông là thi-sĩ». Ông ta mỉm cười gật đầu. Chị lại hỏi «Ông sắp in thơ» Ông ta lại mỉm cười gật đầu. Chị liền cảm ơn về sự giúp đỡ của ông ta rồi nói «Tôi sẽ đón đọc tập thơ Xao xuyên của ông khi nào nó được in ra». Và chị lên xe đi thẳng.

Sơn buột mồm :

— Tiếc quá !

Chị Thu Dung quay lại ngạc nhiên :

— Tiếc cái gì cơ?

— Trời ơi! Được biết một nhà thi-sĩ thế mà chị chẳng chịu làm quen

— Làm quen để làm gì?

— Để ông ấy ngâm thơ cho mình nghe. (còn nữa)

● Một trái tim không lý tưởng là một bầu trời không tinh tú.

TIẾNG HÚ

TRÊN ĐỈNH NON CHÁ - HỐC

• VŨ HẠNH •

kỳ 7

Min-Pay có vẻ lo sợ :

— Sa-Keo đâu có cho bọn mình theo ?

— Đừng để Sa-Keo nhìn thấy. Mình nhỏ, mình lùn trong bụi, lão ấy say rượu đâu có biết mình đi theo.

— Nhưng mày có bữa phép gì đâu ?

— Mình đi sau lão thôi mà. Con quỉ chưa vùng dậy được, nó có hại mình được đâu. Mình chỉ đứng ở đằng xa thôi đó. Kha-Li muốn biết con trâu bị nó ăn thịt làm sao vậy mà.

Min-Pay vẫn còn do dự nhưng hai cặp mắt của nó long lanh. Kha-Li nói tiếp :

— Trong buôn chắc có nhiều đứa muốn đi nhưng tao không có rừ dân. Tao sợ người ta hay được, người ta không cho mình theo. Mày thương con trâu mà mày không dám đi sao ? Con trâu nó chết chứ mày có chết ở đâu.

Thằng bé Min-Pay gật đầu :

— Ừ, tao đi với mày.

— Bọn mình về kiếm cơm nguội ăn nó cái bụng đói. Rồi mình chờ nhau ở bên kia bờ suối đó nghe.

— Ừ, đó.

Hai đứa le te chạy vào trong buôn.

Khí mặt trời trắng nắng khắp vạt sân làng thì lão Sa-Keo mới

lĩnh giấc ngủ, quờ quang rồi bước nặng nề xuống chiếc thang gỗ. Đầu đội khăn đỏ, cổ đeo lông lẳng một lá bùa dài, lão tiến chậm chạp ra cổng, lại chỗ buộc trâu mở dây quần vào cổ chúng rồi lùa vào rừng.

Đợi lão đi khuất sau một dốc núi, Kha-Li cùng với Min-Pay mới chú khỏi nhóm bàn, lộ bên suối, mỗi đứa cầm ở trên tay một cái rựa tránh bén ngọt, rón rén đi theo.

Thằng Kha-Li nói :

— Mình cứ thông thả theo vết chân trâu mà đi đó Min-Pay à.

Dù bước rất chậm, một lát chúng đã nhìn thấy Sa-Keo lưng thưng trước mặt. Min-Pay vội kéo Kha-Li ngồi xuống, thì thầm :

— Chúng ta đi cách xa nhau một chút. Nhỏ nép vào trong thân cây để tránh khi lão quay nhìn trở lại có thể thấy chúng ta đó.

— Phải rồi. Tao đi trước cho. Kha-Li nói xong, rào bước đi tới. Cây rừng rậm rạp che kín người chúng dễ dàng, nhưng cả hai đứa vừa đi vừa cúi lom khom, cứ tưởng nh mình là cao lớn lắm ai cũng nhìn thấy dễ dàng.

Bỗng Kha-Li dừng bước lại, đưa tay ra hiệu cho Min-Pay. Cả hai cùng lúi vào bụi ki chà (x) gần đấy.

— Gì thế ?

— Sa-Keo cột trâu ở gốc mơ nín (a) trước mặt chờ xem lão ấy làm gì.

Hai đứa nhẹ nhàng bò tới bụi

cây phía trước, vạch lá nhìn xem. Lão phủ thủy đang bám vào một tảng đá lớn, leo lên. Lách một lát, lão treo tới đỉnh, đứng giương đôi mắt ốc nhồi về phía Nước Rừng. Lão nhìn chăm chăm một lát rồi lại đảo mắt chung quanh, như soi mói từng lùm cây hốc đá rồi lão ngồi xuống, lấy thuốc ra hút. Trong lúc bị bập nhả khói, cặp mắt của lão không ngừng soi tìm từ xa tới gần, cố gắng lục soát tất cả chỗ đáng nghi ngại trên chằng đường vừa trải qua. Lúc lão nhìn xuống gần một chỗ hai đứa trẻ ngồi, Min-Pay tay bám vào cành cây bên mình không ngán được sự run rẩy khiến cho lá cành tảo động. Cặp mắt của lão Sa-Keo dán chặt vào đó.

Hai đứa rường như tìm mình ngừng đập, nhưng Kha-Li đã quàng tay ôm chặt lấy lưng Min-Pay thì thầm :

— Đừng sợ, đừng sợ. Lão không nom thấy mình đâu.

Bỗng lão phủ thủy ngồi xòm ngay ngay dậy, lấy cây nỏ trên vai xuống. Lúc lão rút một mũi tên găm ở sau lưng gài lên cây mọ. Kha-Li thừa dịp lão cúi nhìn xuống, kéo thằng Min-Pay nép qua một gốc cây lớn kề bên. Một tiếng « tách » khô khan vút vào đám lá chỗ chúng khom mình ban nãy. Mũi tên găm vào một thân cây nhỏ, làm toé chất nhựa đỏ tươi như máu. Min-Pay khiếp hãi bấu chặt lấy người Kha-Li.

1) Ki Chà : loại cây miền núi là nhỏ, có gai, mọc rừng bụi rậm

2) Mơ Nín : loại cây lớn, vỏ lùn nh, có trái to, vị chua.

(còn nữa)

Em TRẦN NGỌC GIA (Đã Nắng) — Thư của em nhận được ngày 20/8/71 anh không thể trả lời vào ngày 22/8 được vì phải đem xếp chữ, rồi đục thì mới in ra được. Bìa báo lại phải hoàn tất trước 1 tuần để còn đóng xén (25 ngàn tờ 1 tuần) Thư của các em đều có trả lời 1 tuần sau khi nhận được là vì lý do ấy. Hết giận chưa nào em trai sót sáng và nồng nhiệt của anh. Hình như tổng số thư của em gửi về là 4 cái. Nếu sai, anh sẽ cho "điều tra" lại chứ chưa 4 quên, còn một lý do thư trả lời chậm 1 tra, là kỳ nào, đọc giả đông quá, bài trả lời thư quá dài, ông chief typo cho gác lại vài trang. Thế là lại mất toi thêm một tuần bắt các em phải chờ đợi. Em đã thông cảm với anh chưa? Và nếu các em hiểu được các khó khăn ấy, các em sẽ thấy tòa soạn làm việc rất chậm chạp mặc dù bận rộn về đủ mọi thứ lĩnh tinh để hoàn tất cho tờ báo ra đúng hạn.

Cháu NGUYỄN THỊ NHA TRANG (Gia đình) Đã chuyển bài của cháu vào mục bài luận hay nhất lớp.

Ông LƯƠNG HOÈ (Trường Ty bưu điện Tam kỳ) — Đã gửi báo số 3 tới ông, tòa soạn trân trọng cảm tạ sự ủng hộ nồng nhiệt của ông đối với Thiếu Nhi.

Giáo sư NGUYỄN TẤN THÀNH (Cần Thơ). Là thư của Giáo sư là cả một khếch lễ lớn lao tới với toàn thể anh chị em trong tòa soạn. Mặc dù còn gập phải rất nhiều khó khăn và trở ngại trên mọi mặt nhưng chúng tôi sẽ cố gắng chịu đựng để vượt qua, ngũ hủu Thiếu Nhi có thể tồn tại lâu dài với hình thức dễ coi và nội dung mỗi ngày một thêm phong phú. Chính nhờ ở những sự ủng hộ tinh thần của các vị hiệu trưởng các giáo sư, các phụ huynh, mà chúng tôi lúc nào cũng tin tưởng vào công việc đang theo đuổi. Kính chúc giáo sư khang an (Nguyễn Hùng Trương và Nhật Tiến)

BÀI LUẬN HAY NHẤT LỚP

Tiền thị Mỹ Khanh — Hoàng thị Bích Vân — Đoàn tuyết Hồng — Nguyễn ngọc Thu — Tiền xuân Ngọc Bích — Hồ thị Phương Lan — Trần Khâm Thế — Tạ Lê Văn — Đặng thị Kim Cúc — Nguyễn Nam — Đặng thị Kim Oanh Nguyễn thị Nha Trang. — Lê thị Kim Tiến.

BÀI DƯ THI SÁNG TÁC

(Tính đến ngày 17-9-71)

82) Con cần có mẹ (Nguyễn thị Mỹ Linh) 83) Thiên đường (Cầm Văn) 84) Gia đình Tâm (Bằng Thu) 85) Thằng Thanh (Hồng Thụy) 86) Em tôi (Trúc Sơn) 87) Con Sốt (Tú Văn) 88) Con số xanh (Phạm thị Cẩm Hồng) 89) Gia đình mến yêu (Đặng Linh) 90) Con chó thân yêu (Giang Kỳ Nhi) 91) Mắc Cầm (Vũ Bình) 92) Đờ tôi (Tiếng Hồng) 93) Gia đình cu Tý (Nguyễn Hồng) 94) Gia đình yêu dấu (Lê Trung) 95) Chiếc áo ấm (Mân Linh) 96) Hạnh Phúc (Nguyễn Khánh Lê Hoàng Yên) 97) Bị đòn (Như đình Thu) 98) Nhớ về Mái gia đình (Lê Phụng Thu) 99) Xuân đã về (Võ duy Thanh) 100) Bật Tý (Văn Hạnh) 101) Lá vàng, mùa Thu (Đình thị Minh Châu) 102) Tuổi hồng mây (Đình Thu, Minh Châu) 103) Con cá (Nguyễn Nam) 104) Tưởng nhớ gia đình (Thái Công Hậu) 105) Những gì của thương yêu (Hoàng văn Thụy Chi) 106) Đại gia đình của Huyền (Ngọc Lan) 107) Ước (Nguyễn Văn Thông) 108) Trọn đời (Nguyễn Văn Thông) 109) Mái ấm gia đình (Huỳnh Quỳnh) 110) Ngày chúa nhật (Lê Trung) 111) Niềm vui trong gia đình (Tạ Lê Văn) 112) Bé trả thù (Tiền Văn Hò) 113) Tiền thân yêu thương (Trúc Sơn) 114) Mẹ tôi (Đặng thị Kim Cúc) 115) Về những người thân yêu (Tăng thị thu Nga) 116) Trưa trưa chiều (Cầm Văn) 117) Tạt lon (Kha Thúc Linh) 118) Con búp bê (Thanh Văn) 119) Búp Bê của Bé (Trần thị Đức) 120) Buổi sáng trong nhà (Nguyễn sĩ Tùng) 121) Buổi tối trong nhà (Nguyễn sĩ Đông) 122) Đồng đèn của Bé (Lê Văn Tý) 123) Người phụ xe xích lô đẹp (Trần thị Đức) 124) Tình nghèo (Đình thị Phước) 125) Cho mẹ (Đình Thụy Minh Châu) 126) Lũng sâu nhưng nhớ (Trương thị ngọc Dung)

MUÔN HỒNG NGHÌN TIA

(Tính đến ngày 17-9-71)

Tìm lại niềm vui (Thu Thu) Lời này cho chú (Châu Thụy Bích Loan) Hồi tiếc ngày trung thu (Hồng Thụy) Nguyễn cầu, Giận chú (Mân Linh) Yêu quê tôi, thư cho Tân (Hồng Thụy) Ước muốn làm quen (Tạ Lê Văn) Sốc ủa bị bắt (Hân Sinh) Chuyện khó tin nhưng có thật (Trúc Lam sưu tầm) Câu chuyện hai chú vịt con (Trần Thanh Thế) Có giáo em (Nguyễn thị Linh Thu) Giấc mơ học trò (Trần Vĩnh An) Đồng lịch (Trần Tường Vĩnh Hòa) Vô tình, chiếc nón bay (Tâm Vy) Một người bạn (Tạ Lê Văn) Ngày trời về (Tạ Ti) Sự lạ của Toàn Pháp, Chiêm tinh gia: Ai đeo nhẫn (Nhật Diễm Linh Đan) Biển xưa (Trương thị Ngọc

Hương) Mười ba (Trương thị Mỹ Liên) Hồi hân (Hoàng Ai) Chó Sốt (Phạm Văn Lập) Quê mẹ (Thắng Hồng) Đa mưu túc kế (Tạ Lê Văn) Đêm Hương đồng quế (Tạ Lê Văn) Đêm mưa kỷ niệm (Đỗ Hoàng Tâm) Bên song cửa (Uyên Mỹ) Đêm trăng Thu (Hồ ngọc Thuận).

HỘP THƯ VƯỜN HỒNG

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

— Em Nguyễn Văn Tấn: Bắc chủ nhiệm đọc thư em xong bác vui lắm, bác yêu cầu chú Vỹ dạy em vẽ, nhưng làm thế nào dạy em được, em phải để nghị một giải pháp đó nghe em. Em dặn sẵn sắp báo ho để dành cho em nhé, vì gửi báo năm cho em sợ thất lạc và trễ quá em à.

— Em Tuyết Thương: Ư nhỉ! Chị già nua lắm cảm thành ra nhớ lắm tên em thành Tuyết Thư. Mà điều, hay là em cứ xai đại tên Tuyết Thư cũng hay lắm chứ bộ. Thanh minh thanh nga rồi đấy nhé.

Em LÊ THỊ VĂN: Chị sẽ b o với các em một bài về vấn đề làm thế nào để cho những người sống chung với ta dưới một mái nhà được dễ chịu. Trong khi chờ đợi, chị chỉ mong em nhớ một câu này: «Ràng người mà mình đang tính cãi lại đây có thể chết (vì ai rồi cũng sẽ chết) thôi đừng làm họ buồn mà rồi ta sẽ ăn hận». Em ơi! nghĩ như thế em sẽ thấy thương tất cả, và có khi nước mắt em đã đầm mi rồi. Bài gửi tới đây đó tem Bài chọn đăng em ghé tòa soạn lấy báo biểu. Em cố thiện chí lắm.

Em TÂM VY: Làm yout mất 20 phút là nhanh đấy. Nhận em vào vườn gấp ý chứ.

Em ĐỖ THU NGÀ: Chào cô Văn sĩ ti hơn bé xiu xiu. Gửi bài gấp về đi.

Em ĐỖ MI: Đề tên chị được rồi. Mẫu theo về mục đen. Các em có quyền viết làm chữ, vì là báo của các em mà Các nhà văn là người khai sơn phá thạch, bầy giờ tới phiên các em đó, hết thảy mắc chưa.

Em BẢO HƯƠNG: Cười thật tươi thì đúng ý chị quá rồi. Quả tặng đẹp nhất đấy. Không phải hay cười là đẹp, nhưng trong nhiều trường hợp (không phải tất cả, vì tôi nơi có chuyện buồn mà mình cười là vô lễ quá rồi) nụ cười làm cho người khác thấy dễ chịu.

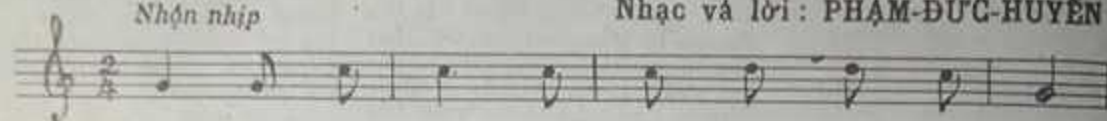
Em HỒNG THUY: Chị coi tướng thấy em sẽ thành công lớn sau này. Vì em có đức tính cần cù của những danh nhân là kiên nhẫn, chị đã nhận được tất cả thư của em. (kỳ sau tiếp)

TRĂNG

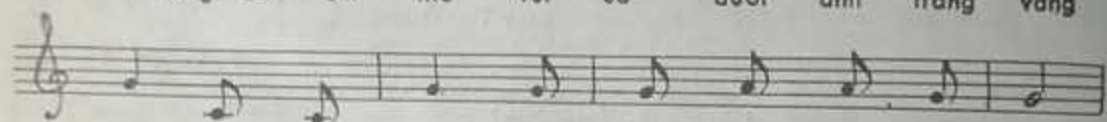
QUÊ HƯƠNG

Nhịp nhịp

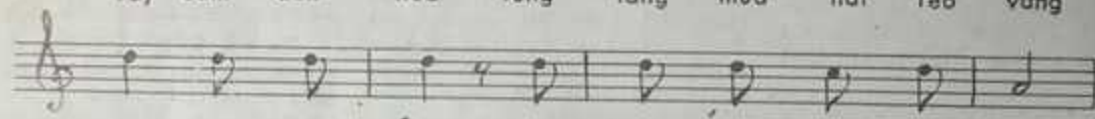
Nhạc và lời: PHẠM-ĐỨC-HUYỀN

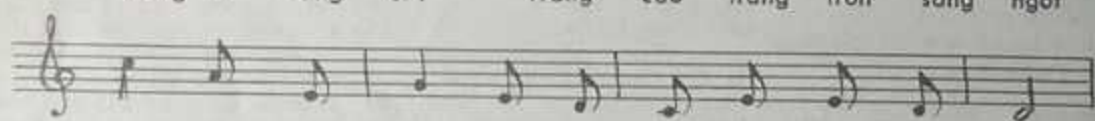
Tùng đàn em thơ vui ca dưới ánh trăng vàng

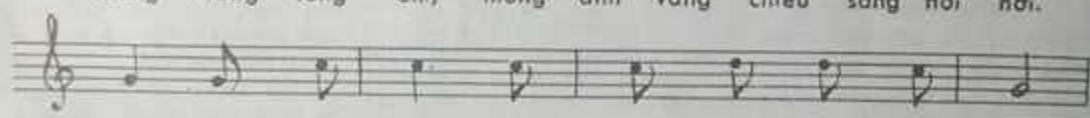
Tay cầm đèn hoa tung tăng múa hát reo vang

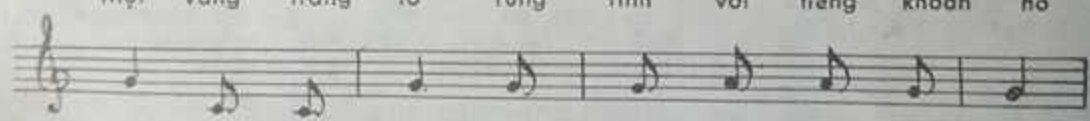
Trăng ơi trăng ơi! Trăng cao trăng tròn sáng ngời

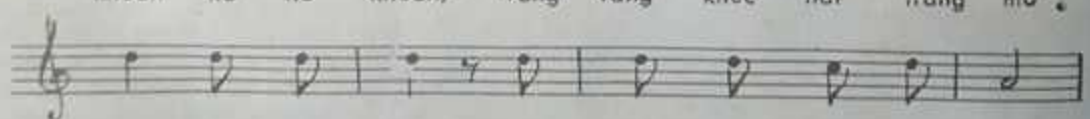
Sáng trong lòng em, mong ánh vàng chiếu sáng nơi nơi.

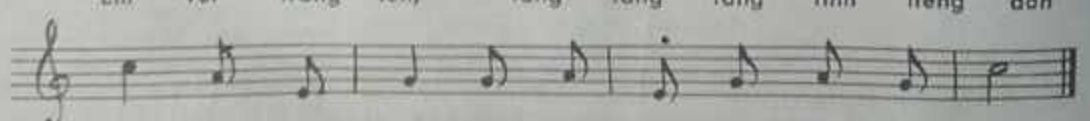
Một vàng trăng to rung rinh với tiếng khoan hò

khoan hò hò khoan, vang vang khúc hát trăng mờ.

Em vui trăng lên, lang lang tang tưng tiếng đàn

Bánh tham kẹo ngon dưa mứt trà, em bé cười tươi